

Handelingen

1-2-3

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1983-1984

Vergaderingen van oktober 1983

OPENING ZITTING 1983 - 1984
BENOEMING BUREAU
UITZONDERLIJKE TOELAGEN GEMEENTEN
STATUS NV ZEEKANAAL EN HAVENINRICHTINGEN BRUSSEL
SOCIAAL-CULTUREEL WERK BRUSSEL
BREEKWERF PEPINGEN
UITKERING STUDIETOELAGEN
CONFRONTATIE-TELEVISIEDEBAT KERNWAPENS
BIOGRAFIE GEMEENSCHAPS MINISTER
LASTEN VERLEDEN GEWESTEN EN GEMEENSCHAPPEN
VASTE NATIONALE CULTUURPACTCOMMISSIE
FAILLISSEMENT NOBELS-PEELMAN
UITVOERING THEATERDECREET
BESPARINGSMAATREGELEN GEHANDICAPTENZORG
BESCHERMING OUDE DENDER DENDERMONDE
RAAD VAN BEHEER VIBOSO

Inhoud

Nr. 1 18 oktober 1983

- Berichten van verhindering**, blz. 1
- Opening van de zitting 1983-1984**, blz. 1
- Rouwhulde**, blz. 1
- Boodschappen**, blz. 1
- Onderzoek naar de taalgroep**, blz. 1
- Benoeming van het Vast Bureau**, blz. 1
- Toespraak van de Voorzitter**, blz. 2
- Rouwhulde**, blz. 4
- Ontwerpen van decreet**
Indiening en verwijzing, blz. 4
- Voorstellen van decreet**
Indiening en verwijzing, blz. 4
- Advies van de Raad van State**
Indiening en verwijzing, blz. 5
- Adviezen van het Overlegcomité Regering-Executieven**
Indiening en verwijzing, blz. 5
- Rapport van het Rekenhof**
Indiening en verwijzing, blz. 5
- Jaarverslagen**
Indiening, blz. 5
- Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)**, blz. 5
- Samenstelling van Commissies**
Wijziging onder de vaste en de plaatsvervangende leden, blz. 6
- Regeling van de werkzaamheden**, blz. 6

Dringende vragen (R.v.O. art. 66)

Dringende vraag van de heer N. De Batselier tot de heer M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, over de uitzonderlijke toelage aan de gemeenten toegewezen ingevolge het koninklijk besluit nummer 202 van 25 juli 1983, blz. 6

Dringende vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de status van de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel, blz. 6

Dringende vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de toestand van door het Rijk ten behoeve van het sociaal-culturele werk te Brussel aangekochte gebouwen, blz. 7

Dringende vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de bouw van een breekwerf te Pepingen door de Intercommunale Ha-

viland, blz. 8

Dringende vraag van de heer J. Gabriels tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de gevolgen van de toepassing van de aangekondigde fiscale maatregelen op de uitkering van studietoelagen aan kinderen uit gezinnen met vervangingsinkomens, blz. 8

Dringende vraag van de heer L. Dierickx tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur! over het in uitzicht gestelde Confrontatie-televisiedebat betreffende kernwapens, blz. 9

Vraag (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer J. De Mol tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over het gebruik van kabinetsmiddelen voor het propageren van de biografie van een Gemeenschapsminister, blz. 9

Verklaring van de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, op verzoek van het Bureau van de Vlaamse Raad, over het advies van de Vlaamse Executieve van 28 juli 1983 betreffende de voorgenomen regeling voor de lasten van het verleden van Gewesten en Gemeenschappen, voor de financiering van de nationale sectoren van de economie en voor de herstructurering van de Cockerill-Sambre

Debat, blz. 10

Sprekers : de heren G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, N. De Batselier, L. Dhoore, O. Van Ooteghem, A. Denys, A. De Beul, J. Van Elewycq, J. Dupré, V. Anciaux

Indiening van moties, blz. 29

Sprekers : de heren J. Van Elewycq en G. Verhaegen

Regeling van de werkzaamheden, blz. 30

Nr. 2 19 oktober 1983
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 31

Jaarverslagen
Indiening, blz. 31

Boodschap, blz. 31

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer A. De Beul tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, en tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsmi-

nister van cultuur, over de stopzetting van de werkzaamheden van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie, blz. 3 1

Interpellatie van de heer F. Willockx tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over het faillissement van het bedrijf Nobels-Peelman te Sint-Niklaas, de economische achtergronden en de sociale gevolgen ervan alsmede de politieke verantwoordelijkheid ter zake.

Interpellatie van mevrouw M. Smet tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over het faillissement van het bedrijf Nobels-Peelman te Sint-Niklaas, blz. 34

Sprekers : de heer F. Willockx, mevrouw M. Smet, de heren J. Verniers, J. Gabriels, G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, J. Dupré, P. Van Grembergen, G. Verhaegen, O. Van Ooteghem

Regeling van de werkzaamheden, blz. 50

Nr. 3 19 oktober 1983
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 51

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. Van Elewycq tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het cultuurbeleid in het algemeen en in het bijzonder de uitvoering van het theaterdecreet, blz. 51

Sprekers : de heren J. Van Elewycq, P. Van Grembergen, E. Beysen, L. Hancocké, A. De Beul, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur

Indiening van moties, blz. 58

Interpellatie van de heer G. Verhaegen tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over de juli-besluiten inzake gehandicaptenzorg

Interpellatie van de heer J. Gabriels tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over de nieuwe besluiten van de Vlaamse Executieve betreffende het Fonds 1981

Interpellatie van de heer J. Sleenckx tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over de recente besparingsmaatregelen in verband met mindervaliden, blz. 59

Sprekers : de heren G. Verhaegen, J. Gabriels, mevrouw W. Demeester-De

Meyer, de heren M. Olivier, J. Sleenckx, mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, de heer L. Hancké, mevrouw M. Van Puymbroeck, de heren P. Tant, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur

Indiening van moties, blz. 87

Interpellaties van de heer J. De Mol tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsmi-

nister van cultuur, over de bescherming van de oude Dender te Dendermonde, blz. 87

Sprekers : de heren J. De Mol, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur

Interpellatie van de heer L. Hancké tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het ongeoorloofd ingrijpen van de Minister in de beraadslagingen van de raad van beheer van het VIBO-

SO, waardoor de sector samenlevingsopbouw in gevaar wordt gebracht, blz. 94

Sprekers : de heren L. Hancké, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, A. De Beul

Indiening van moties, blz. 98

Regeling van de werkzaamheden, blz. 98

1 e vergadering

Dinsdag 18 oktober 1983

VOORZITTER : de heer H. Lahaye, oudste lid in jaren.

- **De heren E. De Groot en J. De Mol, jongste leden, nemen als tijdelijksecretaris plaats aan het bureau.**

- **De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.**

- **De vergadering wordt geopend om 15.00 uur.**

BERICHTEN VAN VERHINDERING

P. Van der Niepen, L. Van de Velde ; gezondheidsredenen.

J. Leclercq, P. Peeters, A. Steverlynck, E. Vankeirsbilck ; buitenslands.

C. Boeraeve-Derycke, W. Claes, F. Geyselings, M. Van Daele, M. Vandenhove ; ambtsverplichtingen.

OPENING VAN DE ZITTING 1983-1984

De Voorzitter : De Vlaamse Raad komt heden van rechtswege bijeen krachtens artikel 32, § 1, le lid van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Ik verklaar de gewone zitting 1983-1984 geopend.

Vlaamse Raad
Handelingen Nr. 1
18 oktober 1983

ROUWHULDE

De Voorzitter : Dames en heren, ik moge u bij de aanvang van deze vergadering enige ogenblikken ingetogenheid vragen ter nagedachtenis van wijlen Senator Joseph Daems en wijlen Senator Jacob Nutkewitz. **(De staande Vergadering neemt een minuut stilte in acht)**

De Voorzitter : Ik dank u.

BOODSCHAPPEN

De Voorzitter : Bij brief van 11 oktober 1983 deelt de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers mee dat de Kamer zich ter vergadering van 11 oktober 1983 heeft geconstitueerd.

Bij brief van 11 oktober 1983 deelt de Voorzitter van de Senaat mee dat de Senaat zich ter vergadering van 11 oktober 1983 heeft geconstitueerd.

ONDERZOEK NAAR DE TAALGROEP

De Voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het onderzoek naar de taalgroep betreffende de heer Jozef Bosmans, Senator, opvolger van wijlen Senator Nutkewitz.

Conform artikel 3 van ons reglement en artikel 30 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen dienen wij er ons van te vergewissen of de heer Bosmans ingeschreven is op de lijst van de leden van de Nederlandse taalgroep van de Senaat.

Bij brief van 12 oktober 1983 heeft de Senaat ons medegedeeld dat de heer Bosmans op die datum de grondwettelijk ke eed heeft afgelegd en tot de Nederlandse taalgroep behoort.

Gelet op voormelde brief van de Senaat, stel ik voor dat de Raad er zich, zoals bij vorige gelegenheden, zou toe beperken van de gegeven omstandigheden akte te nemen en de formaliteit betreffende het onderzoek naar de taalgroep als vervuld te beschouwen.

Geen bezwaar ? **(Instemming)**

Aldus is besloten.

Met genoegen roep ik de heer Bosmans dan uit tot lid van de Vlaamse Raad en heet hem namens u allen welkom in deze vergadering. **(Applaus)**

BENOEMING VAN HET VAST BUREAU

De Voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de benoeming van het vast Bureau.

Het ligt voor de hand dat de fractie-

Berichten van verhindering
Opening zitting
Rouwhulde
Onderzoek taalgroep
Benoeming Vast Bureau

Voorzitter

voorzitters, in die hoedanigheid gelijkgesteld met de ondervoorzitters van de Raad, bij deze benoeming niet betrokken zijn,

Het scheidend Bureau was als volgt samengesteld :

Voorzitter : de heer Pede ;
Eerste Ondervoorzitter : mevrouw Devos ;
Tweede Ondervoorzitter : de heer Boel ;
Derde Ondervoorzitter : de heer Olivier ;
Vierde Ondervoorzitter : de heer De Beul ;
Secretarissen : de heer Laridon, mevrouw Smitt, de heer Vandersmissen.

Vraagt iemand het woord omtrent de benoeming van het vast Bureau ?

De heer Verhaegen heeft het woord.

De heer G. Verhaegen : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, uit naam van de collaga's fractieleiders van de Vlaamse Raad, zou ik u willen verzoeken het uittredend bureau opnieuw te willen benoemen. (**Algemeen applaus**)

De Voorzitter : Dames en heren, uit uw applaus kan ik afleiden dat er geen andere voorstellen zijn.

Ik constateer de eenstemmigheid van de fracties omtrent de verdeling van de ambten in het vast Bureau.

Daar het aantal kandidaatstellingen voor elk ambt in het Bureau gelijk is aan het aantal te begeven ambten verklaar ik verkozen :

tot Voorzitter : de heer Pede ;
tot Eerste Ondervoorzitter : mevrouw Devos ;
tot Tweede Ondervoorzitter : de heer Boel ;
tot Derde Ondervoorzitter : de heer Olivier ;
tot Vierde Ondervoorzitter : de heer de Beul ;
tot Secretarissen : de heer Laridon ;
mevrouw Smitt ; de heer Vandersmissen.

Het vast Bureau van de Vlaamse Raad is aldus samengesteld en ik verzoek de

Voorzitter en twee Secretarissen plaats te nemen aan het Bureau van de Raad.

Ik dank de twee Secretarissen die mij in het mandaat dat ik kom te vervullen, hebben willen bijstaan.

Ik verzoek de Voorzitter, de heer Pede, en twee secretarissen plaats te nemen aan het bureau van de Raad.

- De heer J. Pede, Voorzitter, neemt plaats in de voorzitterszetel. De heer E. Vandersmissen en de heer A. Laridon, Secretarissen, nemen plaats aan het bureau. (Applaus op alle banken)

TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER

De Voorzitter : Dames en heren, toen ik bijna twee jaar geleden door deze Vergadering werd verkozen om het ambt van voorzitter uit te oefenen heb ik mij zeer vereerd gevoeld. U zal zich misschien ook herinneren dat ik mij toen voornam binnen het raam van onze grondwettelijke en wettelijke grenzen onze bevoegdheden maximaal uit te oefenen opdat onze autonomie volledig en volwaardig zou zijn.

Deze twee jaar hebben me geleerd dat het voorzitterschap van deze Vlaamse Raad veel meer is dan een eervolle functie. Ik heb vooral de genoegdoening mogen ervaren dat dit Vlaamse Parlement een belangrijk instrument is om onze Vlaamse verzuchtingen op politiek en cultureel, maar ook op sociaal en economisch vlak, te kunnen waarmaken. Dat wij nog kunnen, nog moeten groeien, daarvan is iedereen overtuigd. Het verheugt mij dan ook ten zeerste dat u, dames en heren van de Vlaamse Raad, mij voor de derde maal heeft aangesteld. Het zal mij in de mogelijkheid stellen om samen met u onze zware opdracht verder af te werken al mag ik er gerust aan toevoegen dat het doel dat wij allen voor ogen hebben, met name een welvarend Vlaanderen, deze taak bijzonder aangenaam maakt.

Het spreekt vanzelf dat ik niet alleen

op het parlementaire schip sta. Ik ben steeds sterk gesteund geweest door de leden van het Bureau, die in een constructieve geest' de werkzaamheden hebben voorbereid en op wie ik altijd kon rekenen om vaak moeilijke beslissingen mee te helpen nemen. Ik hoop dat wij tijdens het komende politieke jaar in een zelfde serene en opbouwende sfeer kunnen verder werken.

Bij deze installatievergadering gaat mijn dank naar de twee jongste leden van de Raad die als secretaris zijn opgetreden, maar vooral naar mijn vriend en collega Lahaye, die met de zwerige stijl die hem eigen is en die elkeen onder ons stilaan wel van hem heeft leren kennen en waarderen, deze vergadering in een goede startpositie heeft gebracht.

Dames en heren, ik zou de waarheid geweld aandoen wanneer ik zou stellen dat wij met volle tevredenheid kunnen terugzien op de resultaten die Vlaanderen het voorbije politieke jaar heeft geboekt. Wij zijn nog vele stappen verwijderd van de Gemeenschap die we willen realiseren, maar toch kunnen wij ons zeker verheugen in de enkele passen voorwaarts die we maakten.

Voor het oplossen van conflicten tussen de wet en het decreet of tussen de decreten onderling, rust een grote verwachting op het Arbitragehof, dat, naar ik hoop vrij spoedig operationeel zal worden. Voor de administratieve ondersteuning van de Vlaamse Gemeenschap hopen wij dat de voorspelling van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve met name dat het Vlaamse Ministerie begin 1984 volledig en optimaal zal functioneren, bewaardheid wordt.

Wij durven ook veronderstellen dat de orthodoxe begrotingspolitiek, die één van de sluitstenen vormde van de Beleidsverklaring die wij op 27 januari 1982 goedkeurden, zal kunnen verwezenlijkt worden. De lasten uit het verleden drukten en drukken nog steeds zwaar door op onze begrotingscijfers. Een evenwicht tussen inkomsten en uitgaven werd niet bereikt en kon niet bereikt worden. Ik beoordeel dan ook de maatregelen die door de nationale regering werden voorgesteld om aan de Gemeenschappen en

Gewesten ristöno's toe te kennen en die door de Vlaamse Executieve gunstig werden ontvangen, als een stap in de goede richting. Als Vlaamse Gemeenschap zijn wij echter volwassen genoeg om in de toekomst de volle politieke verantwoordelijkheid op ons te nemen voor zowel de inkomsten als de uitgaven waarmee wij aan het Vlaamse beleid gestalte willen geven.

De kracht van een wetgevend lichaam wordt in ruime mate bepaald door de materies waarover het kan legifereren en door de financiële middelen waarover het de beschikking heeft.

Ik hoef u zeker niet meer de verhouding voor ogen te brengen tussen de nationale middelen - die voor 1984 op zo'n 1800 miljard uitgaven en 1300 miljard inkomsten worden geschat - en de middelen die het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap - in 1983 zo'n 66 miljard - kregen toegewezen. Ik meen dat de uitstraling en het impact van een wetgevende Assemblée zoals de onze, ook wordt bepaald door de mensen die er deel van uitmaken.

In het afgelopen jaar heb ik kunnen constateren dat de werking van onze Raad sterk is toegenomen en dat meer en meer leden een levendige belangstelling opbrengen voor de werkzaamheden in de commissies. Het feit dat de Vlaamse Raad precies over die materies kan beraadslagen die het nauwst de burger aanbelangen - en ik citeer hier zijn culturele ontplooiing, zijn welzijn, zijn gezondheid, zijn huisvesting, zijn leefmilieu, zijn gemeente en uiteraard zijn tewerkstelling - zal aan deze verhoogde interesse zeker niet vreemd zijn. En hoewel de media zich ook terdege hebben ingezet om de Vlaamse Raad als parlementair orgaan bij een breed Vlaams publiek beter kenbaar te maken, is het mij toch nog steeds een zorg dat zo weinigen de betekenis en de invloed van onze eigen Vlaamse wetgevende structuren kennen.

De Vlaamse Raad heeft sinds de geboorte als Cultuurraad reeds een lange weg afgelegd. Als Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap heeft hij vrijwel het hele culturele

Na zijn openingstoespraak houdt Raadsvoorzitter J. Pede (PW) voor de staande vergadering een rouwhulde ter nagedachtenis van Zijne Majesteit Koning Leopold III. Naast hem : de heer E. Vandersmissen (PVV), pas bevestigd in zijn ambt van Secretaris van de Raad

werkveld gereguleerd en ondersteund, ook al blijkt de uitvoering van een aantal decreten financieringsproblemen te stellen.

Tijdens mijn voorzitterschap is deze klemtoon op het culturele - althans wat het eigenlijk decreetgevend werk betreft - gebleven, maar langzamerhand verschuift het accent naar de economische sector : naar het werkstellingsbeleid, naar de industriële vernieuwing, naar de steun aan ondernemingen.

Dit alles gebeurt, zoals ik zei, langzamerhand, het is een traag maar zeker proces. Dit heeft misschien iets te maken met het feit dat wij na de staats-hervorming van 1980 enigszins hebben moeten zoeken en tasten naar, en ons gewend maken aan de nieuwe economische bevoegdheden die ons werden toegeschoven. Het vindt misschien ook zijn oorzaak in het bestuurlijk overhevelingsproces dat - althans tijdelijk - de administratieve ondersteuning heeft afgeremd. Het heeft natuurlijk heel wat te maken met het reeds vernoemde gebrek aan middelen, waardoor de prioriteiten zo moeten gewikt en gewogen worden

dat het niet mogelijk was het Vlaams economisch beleid uit te bouwen zoals we het zelf wel wilden. Maar de belangrijkste factor die onze economische plannen afremt, is ongetwijfeld het feit dat de Vlaamse Raad verre van de volheid van bevoegdheid heeft op het economische terrein. Denken wij maar aan de harde strijd die moest en nog steeds moet worden gevoerd voor het overhevelen van de hefbomen van het industrieel beleid.

De bevoegdheidsverdeling - of zelfs maar de bevoegdheidsafbakening - tussen het nationale niveau en het Gemeenschapsniveau is op dit ogenblik een van de meest tere en politiek-geladen twistpunten.

Samen met de economische middelen waarover Vlaanderen moet kunnen beschikken om zijn toekomst veilig te stellen, meen ik dat het onderwijs een even belangrijk werkterrein is waar de Gemeenschappen de volledige zeggenschap zouden moeten over hebben. Ik ben met deze stelling zeker niet de enige, verreweg niet de eerste die ze politiek aan de orde brengt. Integendeel, deze logische maar steeds uitgestelde wens lijkt wel een vaste

Voorzitter

waarde te zijn geworden in elke politieke toespraak, zonder dat echter de geringste vooruitgang wordt geboekt. Ik hoef hier waarschijnlijk geen betoog te houden over de noodzakelijkheid van de communautarisering van het onderwijs, ik hoef slechts te wijzen op één gebrek, namelijk „daden”, en de hoop te uiten dat tijdens het komende wetgevende jaar werk zal gemaakt worden van deze overheveling.

Ik meen dat het voor elkeen van ons - wat ook zijn ideologische of filosofische overtuiging zij - duidelijk is, dat wij allen één doel voor ogen hebben : de toekomst van Vlaanderen veilig stellen door de toekomst van onze Vlaamse jeugd te vrijwaren. De Vlaamse jeugd leeft echter met twee zware problemen : zij wenst degelijk voorbereid te worden op het maatschappelijk leven in onze Vlaamse Gemeenschap en in de wereld en zij wenst een bestaanszekerheid te verwerven door een goed functionerende en ruime arbeidsmarkt. Door de overheveling van het onderwijs naar de Gemeenschappen en door het verkrijgen van ruimere economische bevoegdheden zullen wij, Vlaamse Raadsleden, hier ongetwijfeld kunnen toe bijdragen.

Het volgende zittingsjaar van de Vlaamse Raad zal daarvoor een uitstekende gelegenheid vormen. Ik ben ervan overtuigd dat u allen met dezelfde creativiteit en vindingrijkheid, dezelfde verbetenheid en dezelfde politieke verdraagzaamheid als in de voorbije maanden hieraan zult meewerken.

Dames en heren, ik verklaar de Vlaamse raad geconstitueerd. Hier van zal worden kennis gegeven aan de Vlaamse Executieve, de Senaat, de Kamer van Volksvertegenwoordigers, de Conseil de la Communauté française, de Conseil régional wallon en de Rat der deutschen Kulturgemeinschaft. **(Algemeen applaus)**

ROUWHULDE

De Voorzitter **(voor de staande verga-**

derind : Dames en heren, op 26 september 1983 overleed Zijne Majesteit Koning Leopold III.

Geboren op 3 november 1901 als oudste zoon van koning Albert en Koningin Elisabeth, was Prins Leopold voorbestemd om eens over België te regeren.

In zijn jeugd jaren werd Hij echter reeds voor een eerste keer geconfronteerd met de harde werkelijkheid van onze wereld toen Hij de verschrikking van de Eerste Wereldoorlog mee maakte.

Deze periode leerde Hij van Zijn vader wat het betekent aan het hoofd van een land te staan tijdens een onmenselijke wereldbrand. Hij zal zich dan ook altijd het moedig gedrag van Zijn vader indachtig zijn.

Op 32 jaar - nadat Hij door zijn huwelijk met de Zweedse Prinses Astrid de harten van vele Belgen had verblijd - begon een nieuwe tijd van tragiek die de Koning nooit meer zou kunnen ontlopen.

Op 23 februari 1934 legde Hij als Koning Leopold III de grondwettelijke eed af, nadat Zijn vader op tragische wijze was omgekomen.

Amper één jaar later sloeg het noodlot weer toe : Zijn jonge echtgenote verloor het leven door een auto-ongeval in Küsnacht.

Tijdens Zijn eerste jaren koningschap werd hij geconfronteerd met een zware economische wereldcrisis, die weldra zou uitgroeien tot zodanige politieke spanningen, dat een tweede wereldoorlog niet langer zou uitblijven.

De rol en de inspanningen van de Koning tijdens deze zwarte jaren in de Belgische geschiedenis zijn genoegzaam bekend.

Het spreekt voor Zijn moed en voor Zijn oprechte overtuiging dat Hij sindsdien - en dit om het vaderland dat Hem dierbaar was niet te laten verscheuren - het stilzwijgen heeft bewaard.

Het was voor Hem een pijnlijk moment om op 16 juli 1951 troonsafstand te moeten doen. Maar het was voor Hem ook een gelukkig ogenblik om

dat Hij wist dat Hij er met een zwaar persoonlijk offer toe zou bijdragen dat de rust in het land zou kunnen terugkeren en dat Zijn zoon Prins Boudewijn voorbereid was om de zware opdracht van het koningschap op zich te nemen.

Namens de Vlaamse Raad en haar leden heb ik aan Zijne Majesteit de Koning en Hare Majesteit de Koningin het diepe medevoelen betuigd in het zware verlies dat de koninklijke familie is overkomen.

Mag ik u dan verzoeken enkele ogenblikken stilte te willen in acht nemen ter nagedachtenis van Koning Leopold III ? **(De Vergadering neemt enkele ogenblikken stilte in acht)**

ONTWERPEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet betreffende de keuze van Brussel tot hoofdstad van de Vlaamse Gemeenschap - 220 (1982-1983) - Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor het reglement en de verzoekschriften.

- Ontwerp van decreet houdende instelling van een prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor vertaling van Nederlandse letterkunde - 222 (1982-1983) - Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor culturele aangelegenheden en pedagogische en didactische vorming.

VOORSTELLEN VAN DECREET :

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

Voorzitter

- Voorstel van decreet van de heer E. Desutter c.s. houdende aanvulling van artikel 70bis van de wet van 29 maart 1962 houdende organiatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw, ingevoegd bij de wet van 22 december 1970 - 217 (1982-1983) - Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud.

- Voorstel van decreet van de heer L. Dierickx houdende maatregelen inzake de bescherming van vogels - 218 (1982-1983) - Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud.

- Voorstel van decreet van de heer A. Steverlynck houdende wijziging van het besluit van het besluit van de Vlaamse Executieve van 1 juli 1982 tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten, andere dan gebouwen bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën, bekrachtigd bij het decreet van 11 november 1982 - 219 (1982-1983) - Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor culturele aangelegenheden en pedagogische en didactische vorming.

- Voorstel van decreet van de heer H. Van Rompaey c.s. houdende regeling van het verbreiden van audiovisuele programma's van plaatselijk belang via de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden - 221 (1982-1983) - Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor culturele aangelegenheden en pedagogische en didactische vorming.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende advies

van de Raad van State werd ingediend :

- Advies van de Raad van State over het voorstel van decreet van de heer L. Vanvelthoven c.s. houdende regeling van de milieueffectrapportering - 139 (1981-1982) - Nr. 2.

Verwezen naar de Commissie voor leefmilieu en waterbeleid.

ADVIEZEN VAN HET OVERLEGCOMITÉ REGERING-EXECUTIEVEN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende adviezen van het Overlegcomité Regering-Executieven werden ingediend :

- Advies van het Overlegcomité Regering-Executieven over het ontwerp van decreet houdende het statuut van de reisbureaus - 192 (1982-1983) - Nr. 4.

Verwezen naar de Commissie voor culturele aangelegenheden en pedagogische en didactische vorming.

- Advies van het Overlegcomité Regering-Executieven over het voorstel van decreet van de heer V. Anciaux c.s. houdende instelling van een hoofdstad van de Vlaamse Gemeenschap - 179 (1982-1983) - Nr. 5.

Verwezen naar de Commissie voor het reglement en de verzoekschriften.

RAPPORT VAN HET REKENHOF

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende rapport van het Rekenhof werd ingediend :

- Rapport van het Rekenhof over de begrotingsrekening van de Culturele Zaken van de Nederlandse Cul-

tuurgemeenschap over het jaar 1979

- 18-A (1982-1983) - Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor financiën en begroting.

JAARVERSLAGEN

Indiening

De Voorzitter : De volgende jaarverslagen werden ingediend :

- Jaarverslag 1981 van de Raad voor Taaladvies.

- Jaarverslag 1982 van de Raad voor Taaladvies.

Deze jaarverslagen liggen ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering.

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (R.v.O.) art. 65)

De Voorzitter : Schriftelijke vragen werden ingediend door :

- de heren J. Ansoms, E. Baldewijns, G. Beerden, A. Bogaerts, A. Bourgeois, M. Bourry, M. Capoen, G. Cardoen, J. Caudron, A. Coppiepers, N. De Batselier, A. De Beul, C. De Clercq, R. Declercq, mevrouw J. De Loore-Raeymaekers, mevrouw W. Demeester-De Meyer, de heren J. De Mol, A. Denys, J. Desseyn, E. Desutter, mevrouw G. Devos, de heren A. Diegenant, L. Dierickx, J. Férir, J. Gabriels, F. Geyselings, L. Kelchtermans, T. Kelchtermans, W. Kuijpers, A. Laridon, O. Meyntjens, M. Olivier, P. Peeters, W. Peeters, M. Rutten, J. Somers, mevrouw M. Smet, de heren A. Steverlynck, H. Suykerbuyk, mevrouw M. Tyberghien-vandenbussche, de heren J. Valkeniers, I. Van Belle, L. Van den Bossche, O. Van den Broeck, P. Van Grembergen, E. Vankeirsbilck, O. Van Ooteghem, mevrouw M. Van Puymbroeck, de heren W. Van Renter-

Voorzitter

ghem, F. Van Steenkiste, L. Vanvelthoven, H. Van Wambeke, G. Verhaegen, F. Vermeiren, D. Vervaet, H. Weckx.

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES

Wijzigingen onder de vaste en de plaatsvervangende leden

De Voorzitter : Dames en heren, door de PW-fractie wordt voorgesteld :

- in de Commissie voor financiën en begroting wijlen de heer Nutkewitz als vast lid te vervangen door de heer Brill en de heer Brill als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer Van den Broeck ;
- in de Commissie voor binnenlandse aangelegenheden wijlen de heer Joseph Daems als vast lid te vervangen door de heer Taelman en de heer Taelman als plaatsvervangend lid te vervangen door mevrouw Van den Poel-Welkenhuyzen ;
- in de Commissie voor buitenlands beleid wijlen de heer Joseph Daems als vast lid te vervangen door de heer Beysen, wijlen de heer Nutkewitz als vast lid te vervangen door de heer Vermeiren en de heer Van de Velde plaatsvervangend lid te vervangen door de heer Bosmans ;
- in de Commissie voor economisch, tewerkstellings- en energiebeleid wijlen de heer Joseph Daems als plaatsvervangend lid te vervangen door de heer Louis Pans ;
- in de Commissie voor leefmilieu en waterbeleid de heer Beysen als vast lid te vervangen door de heer Bosmans ;

Geen bezwaar ? **(Nee)**

Aldus is besloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Dames en heren, mij werd gevraagd vooraf de mondelinge vraag van de heer De Batselier gericht tot Gemeenschapsminister Galle te behandelen.

Geen bezwaar ? **(Nee)**

Aldus is besloten.

DRINGENDE VRAGEN (R.v.O. art. 66)

Dringende vraag van de heer N. De Batselier tot de heer M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, over de uitzonderlijke toelage aan de gemeenten toegewezen ingevolge het **koninklijk** besluit nummer 202 van 25 juli 1983

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer De Batselier tot de heer Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, over de uitzonderlijke toelage aan de gemeenten toegewezen ingevolge het koninklijk besluit nummer 202 van 25 juli 1983.

De heer De Batselier heeft het woord.

De heer N. De Batselier (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, in het volmachtsbesluit nummer 202 van 25 juli 1983 wordt gesteld dat de gemeenten een uitzonderlijke toelage bekomen voor 1983 tot 1987.

De vraag is nu of deze bedragen voor al deze jaren in de begroting mogen worden ingeschreven en of dit voor 1983 dan kan geschieden na een begrotingswijziging in de gemeente.

Mag ik de geachte Miister ook vragen of dus ook deze bedragen mogen worden ingeschreven in de saneringsplannen in de gewone dienst bij de ontvangsten - rubriek overdrachten - die door de deficitaire gemeenten worden ingediend.

Betekent dit, in geval van een positief antwoord, dat reeds goedgekeurde sa-

neringsplannen in de gemeenteraden moeten worden herbesproken ?

De Voorzitter : De heer Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, heeft het woord.

Minister M. Galle (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, met mijn brief van 30 september 1983 heb ik aan de gemeentebesturen van het Vlaamse Gewest ter kennis gebracht dat via begrotingswijziging op het nieuw artikel 040/466/01, de uitzonderlijke toelage bedoeld in het KB nr. 202 van 25 juli 1983, in de gemeentebegroting 1983 mag ingeschreven worden.

Voor de volgende jaren mogen deze kredieten onder hetzelfde artikel ingeschreven worden.

De gemeenten die een saneringsplan hebben opgesteld mogen deze inkomsten in hun saneringsplan opnemen om vervroegd het begrotingsevenwicht te bereiken. In dit geval moet het saneringsplan niet opnieuw in de gemeenteraad besproken worden. De resultaten zijn duidelijk terug te vinden in de begroting.

Wanneer echter deze inkomsten worden aangewend voor de compensatie van nieuwe uitgaven of om de belastingen te verminderen, dient het saneringsplan opnieuw aan de gemeenteraad te worden overgelegd.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer D. Vervaet tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de status van de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Vervaet tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de status van de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel.

De heer Vervaet heeft het woord.

De heer D. Vervaeet (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, geachte collega's, de bestaansduur van de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel loopt ten einde op 10 januari 1986. Het wetsvoorstel nr. 543, in de Senaat ingediend door de heer Constant De Clercq, wenst het bestaan van de NV met een duur van dertig jaar te verlengen.

De statutaire bepalingen betreffende het kapitaal en het beheer van de NV tonen duidelijk aan dat de Belgische Staat en de stad Brussel een meerderheidsparticipatie bezitten in de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel. Nochtans is het zo dat de economische bedrijvigheid langs het kanaal zich grotendeels afspeelt op het grondgebied van het Vlaamse Gewest. Ik ben de mening toegedaan dat, indien deze NV zou blijven bestaan, er een statutenwijziging moet komen in functie van de gewijzigde omstandigheden. Het is immers ondenkbaar dat een kanaal dat voor 90 ten honderd op Vlaamse grond ligt, voor 90 ten honderd geregeerd wordt door andere dan Vlaamse overheden.

Welke inspanningen zal de Vlaamse regering doen om het unitaire karakter van de statuten van de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel in overeenstemming te brengen met de wetten van 8 en 9 augustus 1980 ?

Welke houding zal de Vlaamse regering aannemen ten opzichte van het wetsvoorstel van de heer De Clercq ?

De Voorzitter : De heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid heeft het woord.

Minister G. Geens (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, krachtens de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen behoort de infrastructuur, meer bepaald de haveninfrastructuur en de waterwegen, tot de bevoegdheid van de nationale regering.

De Vlaamse Raad en de Vlaamse Executieve hebben dus juridisch geen directe inspraak in de bepaling van de

toekomst van de NV Zeekanaal en Haveninrichtingen van Brussel.

Naarmate de moderniseringswerken aan het kanaal hun eindpunt naderen, heeft de Vlaamse Gemeenschap evenwel een groeiend belang in de werking van de vennootschap, inzonderheid wat betreft de uitbouw van de industriële activiteit en de aanleg van nieuwe industriezones in het Vlaams Gewest langs het kanaal.

De Executieve zal zich te gelegener tijd beraden over de vraag op welke wijze deze industriële belangen best kunnen worden verdedigd.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de toestand van door het Rijk ten behoeve van het sociaal-culturele werk te Brussel aangekochte gebouwen

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Vervaeet tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de toestand van door het Rijk ten behoeve van het sociaal-culturele werk te Brussel aangekochte gebouwen.

De heer Vervaeet heeft het woord.

De heer D. Vervaeet (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, het Rijk heeft in Brussel verschillende gebouwen aangekocht ten behoeve van het sociaal-cultureel werk. Deze gebouwen dienen evenwel verbouwd en afgewerkt te worden. Daarvoor werd in 1980 138 miljoen frank voorzien op de begroting, terwijl men dit jaar het budget inkrimpt tot slechts 83 miljoen frank. Het geld wordt blijkbaar besteed aan de grote cultuurcentra, onder andere Beursschouwburg en Ancienne Belgique, waardoor er niets overblijft voor de kleine buurthuizen, die eveneens dringend toe zijn aan de verbouwing, oprissing, of tenminste

onderhoud behoeven. Onze Vlaamse burgers in Brussel wensen immers sobere, functionele en geïntegreerde ontmoetingsruimten in plaats van verbouwde trefcentra die de behoeften van de lokale gemeenschap overschrijden.

Daarom wil ik de geachte Gemeenschapsminister vragen of hij voor de moderniseringswerken van de kleine, verkrottende buurthuizen een bijkomend krediet wil toestaan. Welke zijn bedenkingen zijn bij de knelpuntennota hem voorgelegd door de Agglomeratieraad voor het Plaatselijk Sociaal-Cultureel Werk ? Welke schikkingen hij in verband met de kleine buurthuizen wenst te nemen ?

De Voorzitter : De heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur heeft het woord.

Minister K. Poma (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, aansluitend bij zijn dringende vraag wil ik het geachte lid meteen toch melden dat de werken uitgevoerd aan de Ancienne Belgique gedurende mijn ambtstermijn vooral moeten gezien worden als een voltooiing van een initiatief dat door mijn voorganger in 1979 gestart was.

Na anderhalf jaar sluiting van dit cultureel centrum leek een bijzondere inspanning met het oog op een reëel operationeel maken van de Ancienne Belgique tegen begin 1984, een absolute bedrijfseconomische noodzaak voor de VZW die bovendien omwille van programmatieredenen niet langer kon uitgesteld worden.

Als antwoord op de door u gestelde vragen kan ik het volgende mededelen.

Ten eerste, thans in 1983, bevinden deze werken zich in de laatste fase. Intussen werd door mijn kabinet ook een investaris van al de aangekochte gebouwen opgemaakt en werden aan heel wat van die gebouwen te Brussel een aantal nodige aanpassingswerken uitgevoerd.

Wat de verdere moderniseringswerken aan de buurthuizen, jeugdhuizen en trefcentra betreft zal een volledig

Poma

programma opgemaakt worden van zodra de begrotingscijfers voor 1984 definitief gekend zullen zijn.

Ten tweede, om tegemoet te komen aan de „knelpuntennota” zoals ze mij werd voorgelegd, zou ik over een gigantisch krediet moeten kunnen beschikken, tien maal meer dan het krediet van één jaar en dan voor heel de Vlaamse Gemeenschap, niet voor Brussel.

Het is ter zake evenwel mijn vaste intentie om, binnen de budgettaire mogelijkheden, prioriteiten vast te leggen en effectief gevolg te geven aan de meest dringende eisen.

Ten derde, de schikkingen die getroffen zullen worden in verband met de kleine buurthuizen zullen u meegedeeld worden door middel van mijn „Richtnota Brussel” die ik op 25 oktober zal kenbaar maken.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer D. Vervae tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de bouw van een breekwerf te Pepingen door de Intercommunale Haviland

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Vervae tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de bouw van een breekwerf te Pepingen door de Intercommunale Haviland.

De heer Vervae heeft het woord.

De heer D. Vervae (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, dames en heren, de jongste dagen berichten de kranten dat de Intercommunale Haviland dan toch met de bouw van de omstreden breekwerf in Pepingen zou beginnen.

In dit verband wil ik de geachte Minister dringend de volgende vragen stellen.

1. Zijn de knelpunten in dit dossier opgelost, te weten :

- a. het faillissement van de NV Triga-Belgium en de overname van het contract door Triga-France ;
- b. de tegengestelde adviezen van GOM en OVAM ;
- c. de klacht bij de Raad van State ;
- d. de afwezigheid van een exploitatievergunning.

Zo ja, op welke wijze ?

2. Kan de Minister de aanvang van de bouw verhinderen zolang de exploitatievergunning niet is uitgereikt ?

3. Welke zijn de consequenties voor de bouwheer, een openbare dienst, indien hij toch met de bouw laat aanvangen zonder een exploitatievergunning verkregen te hebben ?

De Voorzitter : Minister Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs heeft het woord.

Minister J. Lenssens (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. a. Er werden mij door de Intercommunale Haviland nog geen voorstellen overgemaakt betreffende deze aangelegenheid.

b. De adviezen van GOM en OVAM waarnaar het geachte lid verwijst, zijn werkdocumenten ter voorbereiding van het ontwerpplan inzake huishoudelijk afvalstoffen. De Executieve die het Plan definitief moet vaststellen, zal zich hierover op het gepaste ogenblik uitspreken.

c. Omtrent en klacht bij de Raad van State werd mij niets officieel medegedeeld.

d. Een afvalverwerkingsinstallatie mag slechts uitgebaat worden wanneer er een geldige exploitatievergunning afgeleverd werd. De Intercommunale zal dus te zijner tijd een dergelijke vergunning moeten aanvragen.

2. De controle op de naleving van de wetten op de stedebouw en de ruimtelijke ordening behoort niet tot mijn bevoegdheid wel tot deze van collega Akkermans.

3. Indien de bouwheer de bouw aanvangt zonder exploitatievergunning, loopt hij het risico de installatie niet in gebruik te mogen nemen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer J. Gabriels tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de gevolgen van de toepassing van de aangekondigde fiscale maatregelen op de uitkering van studietoelagen aan kinderen uit gezinnen met vervangingsinkomens

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Gabriels tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de gevolgen van de toepassing van de aangekondigde fiscale maatregelen op de uitkering van studietoelagen aan kinderen uit gezinnen met vervangingsinkomens.

De heer Gabriels heeft het woord.

De heer J. Gabriels (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, dames en heren, in het verleden werden de studietoelagen berekend aan de hand van de netto-belastbare gezinsinkomens.

Vanaf het aanslagjaar 1983 wordt de berekeningswijze van het belastbaar inkomen echter gewijzigd. Vroeger konden bepaalde sociale categorieën, waaronder werklozen, gepensioneerden en invaliden, van hun belastbaar inkomen en bepaald bedrag gaande tot 143.000 frank aftrekken.

Deze belastingaftrek is vanaf nu niet meer mogelijk omdat er rechtstreeks belastingverminderingen zullen worden toegekend voor deze categorieën, ook voor de aftrek van de meewerkende echtgenoten - 56.000 frank en de forfait 10.000 frank - valt weg. Dit betekent dat het belastbaar inkomen van voornoemde gezinnen met 143.000 frank, tot vaak 200.000 frank en meer wordt vermeerderd.

Door het feit dat de uitkering van stu-

Gabriels

dietoelagen gekoppeld is aan inkomensgrenzen op basis van de belastingaangifte, dreigen er door het nieuwe fiscaal systeem vanaf het studie-academiejaar 1984-1985 gezinnen waaraan een vervangingsinkomen wordt uitgekeerd, uit de toelagenboot te vallen indien de huidige studietoelagenreglementering zou behouden blijven.

Daarom de volgende vragen.

1. Komt er vanaf het studie- of academiejaar 1984-1985 een herziening van het reglement van de studietoelagen rekening houdend met de wijzigingen in het belastingstelsel en geïnspireerd door de zorg voor de zwakkere medemens ?

2. Zal de Hoge Raad voor de Studietoelagen worden geraadpleegd ?

3. Zullen ouders en scholen tijdig voorgelicht worden over een eventuele nieuwe reglementering ?

De Voorzitter : De heer Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs heeft het woord.

Minister J. Lenssens (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het probleem dat het geachte lid stelt is mij bekend. Het maakt op dit ogenblik voorwerp uit van een grondig onderzoek met het oog op een eventuele herziening van de reglementering van de studietoelagen vanaf het school- en academiejaar 1984-1985. Bij een eventuele herziening zal uiteraard de Hoge Raad voor Studietoelagen worden geraadpleegd en zullen de ouders en scholen tijdig worden ingelicht.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer L. Dierickx tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het in uitzicht gestelde Confrontatie-

televisiedebat betreffende kernwapens

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Dierickx tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het in uitzicht gestelde Confrontatie-televisiedebat betreffende kernwapens.

De heer Dierickx heeft het woord.

De heer L. Dierickx (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, waarom vond het confrontatiedebat over de kernwapens, gepland voor zondagvoormiddag 16 oktober voor de Vlaamse televisie niet plaats ?

Waarom werd dit debat vervangen door een confrontatiedebat met de Eerste-Minister waarin alleen het regeringsstandpunt in verband met de plaatsing van de kruisraketten aan bod kwam ?

Zullen de Vlaamse partijen nog uitgenodigd worden tot een debat voor de televisie over de zaak van de kernwapens en de plaatsing van de 48 kruisraketten ?

Zal dit debat met de vertegenwoordigers van de politieke partijen nog plaatshebben in de maand oktober, onmiddellijk na de betoging van 23 oktober ?

Zal de politieke partij, die wetsvoorstellen in dit verband ingediend heeft, aan dit debat mogen deelnemen ?

De Voorzitter : De heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve en Gemeenschapsminister van cultuur heeft het woord.

Minister K. Poma (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, eerst en vooral wil ik het geachte lid doen opmerken dat, ingevolge artikel 23, § 1 van het decreet van 28 december 1979 houdende het statuut van de BRT, de nieuwsuitzendingen, waartoe de confrontatiedebatten behoren, gehouden worden in een geest van strenge objectiviteit - wat belangrijk is - en zonder enige voorafgaande censuur van de regering.

De Raad van Beheer van de BRT is dus volledig verantwoordelijk voor de programmatie, vooral deze van de

nieuwsuitzendingen.

Na aanvraag bij de BRT kan ik het volgende antwoorden op de vragen van het geachte lid.

Wat de vragen 1 en 2 betreft, is van de oorspronkelijke plannen niets in huis gekomen omdat de deelnemers, die hiervoor door de BRT benaderd waren, elkaar uiteindelijk geneutraliseerd hebben. De premier heeft de organisatoren van de betoging gewraakt. Omgekeerd namen die eenzelfde houding aan tegenover de gesprekspartners die hun door de omroep werden voorgesteld. De BRT kan daar enkel akte van nemen.

De BRT-journalisten hebben dan van een gesprek met de premier naar aanleiding van diens wederoptreden gebruik gemaakt om te verwoorden wat er momenteel met betrekking tot de opstelling van Euro-raketten in sommige lagen van de bevolking leeft. Daarop heeft de bewindsman het standpunt van zijn regering nopens deze kwestie bevestigd en toegelicht.

In verband met de vragen 3, 4 en 5 kan ik meedelen dat momenteel de mogelijkheid wordt onderzocht om op korte termijn een debat volgens de formule „Ieder zijn waarheid” te houden. Wanneer dat juist zal gebeuren en met welke deelnemers is op dit ogenblik nog niet uit te maken, aangezien met een vaak snel evoluerende toestand rekening dient gehouden te worden.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

VRAAG (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer J. De Mol tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over het gebruik van kabinetmiddelen voor het propageren van de biografie van een Gemeenschapsminister

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Mol tot

Voorzitter

de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over het gebruik van kabinetsmiddelen voor het propageren van de biografie van een Gemeenschapsminister.

De heer De Mol heeft het woord.

De heer J. De Mol (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, medewerkers van het kabinet van één van de Gemeenschapsministers voeren in hun hoedanigheid en met het daaraan verbonden „gezag” een publiciteits- en propagandacampagne voor een biografie gewijd aan de figuur van hun Gemeenschapsminister.

Onder meer worden voor dit edel doel briefpapier en omslagen van het kabinet aangewend. Ter illustratie verwijs ik naar de bijlage die ik u bij deze vraag heb overgezonden.

De prominenten die hun welwillende medewerking tot nog toe aan dit initiatief verlenen, de hoge kostprijs en de methode van het sponsorship, staan ongetwijfeld borg voor de uitzonderlijke kwaliteit van het aangekondigde boek.

Mijn concrete vragen zijn de volgende.

1. Betreft de promotie van bovengenoemd boek een kabinetsaangelegenheid of een privé-zaak ? Indien het over een privé-zaak zou gaan, hoe is het dan te verantwoorden dat met gemeenschapsgelden propaganda wordt gemaakt voor dit initiatief ?

2. Meent de geachte Voorzitter van de Executieve niet dat in elk geval misbruik werd gemaakt van het gezag van het kabinet om privé-doeleinden te behartigen ?

3. Gezien de hoge kostprijs vragen wij ons dus af wie tot de schare uitverkorenen - of slachtoffers - behoort ?

De Voorzitter : De heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, heeft het woord.

Minister G. Geens (*op de tribune*) :

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de door het geachte lid bedoelde initiatieven gaan nominatief uit van een medewerker van één van de Gemeenschapsministers.

De beoordeling ervan en de conclusies die daaraan voor de toekomst moeten verbonden worden, behoren tot de bevoegdheid van de betrokken Gemeenschapsminister, tot wie het geachte lid uiteraard zijn vraag rechtstreeks kan richten.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

VERKLARING van de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, op verzoek van het Bureau van de Vlaamse Raad, over het advies van de Vlaamse Executieve van 28 juli 1983 betreffende de voorgenomen regeling voor de lasten van het verleden van Gewesten en Gemeenschappen, voor de financiering van de nationale sectoren van de economie en voor de herstructurering van Cockerill-Sambre

Debat

De Voorzitter : Aan de orde is de verklaring van de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, op verzoek van het Bureau van de Vlaamse Raad, over het advies van de Vlaamse Executieve van 28 juli 1983 betreffende de voorgenomen regeling voor de lasten van het verleden van Gewesten en Gemeenschappen, voor de financiering van de nationale sectoren van de economie en voor de herstructurering van Cockerill-Sambre.

De heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, heeft het woord.

Minister G. Geens (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, op verzoek van het Bureau van uw Raad heb ik de eer vandaag een verklaring af te leggen over het advies dat de Vlaamse Executieve op 28 juli 1983 aan de nationale regering heeft verstrekt in verband met de voorgenomen regeling voor de lasten van het verleden van Gewesten en Gemeen-

schappen, voor de financiering van de nationale sectoren van de economie en voor de herstructurering van Cockerill-Sambre.

Voor een goed begrip van de in dat advies behandelde materies lijkt het mij nuttig terug te gaan tot het standpunt dat de Executieve op 29 maart 1983 innam in verband met de regionalisering van de nationale sectoren.

Het genoemde standpunt is in extenso opgenomen in het verslag dat de heer E. Beysen namens de Commissie voor economie, tewerkstellings- en energiebeleid uitbracht voor de Raad (stuk 210 (1982-1983) - Nr. 2). De Executieve vraagt erin met nadruk dat een regionalisering van de nationale sectoren zou worden voorafgegaan door de realisatie van vier objectieven die voor de Vlaamse Gemeenschap prioriteit moeten hebben.

Deze vier prioritaire objectieven waren de volgende.

1. De overdracht aan de Vlaamse Gemeenschap van de financiële middelen die vereist zijn voor het voldoen van de lasten voortvloeiend uit de correlatieve vastleggingsmachtigingen verricht tijdens de periode 1 januari 1975 - 31 december 1979, kortweg de lasten van het verleden.

2. De toekenning aan de Gemeenschappen en de Gewesten van de begrotingssaldi voortvloeiend uit de verbintenissen die in dezelfde periode 1975-1979 in de nationale begrotingswetten werden opgenomen.

3. De uitvoering van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, wat betreft het werkgelegenheidsbeleid en meer bepaald de regeling van de betrokkenheid van de Executieve bij de maatregelen tot plaatsing van werklozen, de overdracht aan de Executieve van de bevoegdheid tot uitvoering van de opsloringsprogramma's, de splitsing van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en Werkloosheid en de verdeling van de financiële middelen die in de nationale begroting worden uitgetrokken voor het werkgelegenheidsbeleid.

4. De overdracht aan de Vlaamse Gemeenschap van de totaliteit van de hef-

Geens

bomen van het industrieel beleid en van het toegepast wetenschappelijk onderzoek, daaronder begrepen de overheveling van de financiële middelen die thans nog in de nationale begroting voorkomen. De Executieve was op 29 maart 1983 unaniem van oordeel dat – mits een adequate regeling van deze vier belangrijke kwes- ties – de zogenaamde nationale sectoren moeten worden geregionaliseerd. Zij verantwoordde dit standpunt door erop te wijzen dat het sectorieel beleid een gewestelijke aangelegenheid is en dat de opdeling van de industriële sectoren over het regionaal en het nationaal gezag economisch niet kan worden verdedigd. De Executieve stelde daarbij zonder omwegen dat alle door de nationale overheid aange- gane verbintenissen ten aanzien van het geheel van de nationale sectoren en ten aanzien van de Vlaamse staal- bedrijven integraal moeten worden nagekomen. Tenslotte was zij van oor- deel dat de regionalisering van de nationale sectoren moet plaats hebben met toepassing van het principe van de eigen financiële verantwoordelijk- heid van de Gewesten, dit wil zeggen door de ristoring van de lokaliseer- bare belastingen.

Het standpunt dat de Executieve op 29 maart 1983 innam en dat ik zopas voor u samenvatte, leidde in de Vlaamse Raad, eerst in de bevoegde Commissie en daarna in plenaire ver- gadering, tot een uitvoerig en verhel- derend debat, dat finaal resulteerde in een resolutie van 28 juli 1983 waarvan de beschikkende bepalingen, op vier onthoudingen na, door uw Raad una- niem werden goedgekeurd.

Het is niet zonder belang u deze bepa- lingen woordelijk in herinnering te brengen :

„De Vlaamse Raad :

- eist dat prioritair en op korte ter- mijn volledige uitvoering wordt gege- ven aan de bepalingen van de bijzon- dere wet van 8 augustus 1980 in ver- band met het industrieel beleid en het toegepast wetenschappelijk onder- zoek dat daarop betrekking heeft ;
- dringt er derhalve op aan dat de hef-

bomen van het beleid, met name de fi- nanciële middelen en de instellingen, onverwijld worden overgedragen aan de Gewesten, wat de middelen betreft via het stelsel van de belastingristor- no's als bedoeld in artikel 9 van de ge- wone wet van 9 augustus 1980 ;

- staat erop dat met dezelfde priori- teit aan de Gemeenschappen en de Gewesten belastingristorno's worden toegekend om hen in staat te stellen het hoofd te bieden aan de budgettai- re lasten verbonden aan verbintenis- sen aangegaan vóór 1980 ;

- dringt aan op de volledige regionali- sering van de zogenaamde nationale sectoren van de economie, zowel wat betreft het principe van de beleidsbe- voegdheid als wat betreft het principe van de eigen financiële verantwoorde- lijkheid, voorwaarden die voor een co- herent en dynamisch industrieel be- leid noodzakelijk zijn ;

- verzoekt de Vlaamse Executieve hierover dringend een overleg met de sociale gesprekspartners te organise- ren, waarna de Vlaamse Raad, na alle betrokkenen bij dit sociaal overleg te hebben gehoord, tot een globaal standpunt inzake regionalisering van het industrieel beleid zal komen.”

In de eerste plaats is het van belang na te gaan in welke mate thans voldaan is aan de specifieke eisen zoals gesteld, zowel in het standpunt van de Execu- tieve van 29 maart jongstleden, als in de resolutie van de Raad van 28 juni jongstleden.

Ten eerste zijn er de lasten van het verleden.

De beslissing door de nationale rege- ring getroffen op 26 juli 1983 stelt de Vlaamse Gemeenschap in staat het hoofd te bieden aan alle budgettaire lasten die het gevolg zijn van verbint- enissen aangegaan in de periode 1975-1979.

Voor het begrotingsjaar 1983 bedra- gen die lasten 10,9 miljard frank. Zij worden gedekt door :

- de overname van de kapitaalaflos- singen van leningen uitgegeven door de NMH en NLM, 2.847,1 miljoen frank ;

- de overname van de financiële las- ten van leningen door de NMH en de NLM aangegaan tot dekking van ver- bintenissen van vóór 1975, 763,8 mil- joen frank ;

- de compensatie van financiële lasten die in 1981 en 1982 ten onrechte op die leningen door de Gewesten wer- den gedragen, 236,4 miljoen F ;

- de toekenning van bijkomende ris- torno's, 1.064,7 miljoen F ;

- de toebedeling van de in Vlaanderen geïnde successierechten, 5.592 mil- joen F.

Deze maatregelen vertegenwoordigen voor 1983 in totaal een bedrag van nagenoeg 11,3 miljard frank, dat dus 350 miljoen F hoger ligt dan het be- drag van de lasten van het verleden voor datzelfde jaar. Voor de volgende jaren is in een gelijkaardige regeling voorzien, zodat de Vlaamse Gemeen- schap integraal bij machte zal zijn aan de lasten van het verleden het hoofd te bieden.

De toebedeling van successierechten overeenkomstig de herkomst van de opbrengst van die belasting bevestigt weliswaar het principe van de eigen fi- nanciële verantwoordelijkheid, maar zij impliceert niet de gelijktijdige overdracht aan de Gewesten van de wetgevende bevoegdheid inzake suc- cessierechten.

De onttrekking van het successierecht aan de lijst van ristourneerbare belas- tingen is evenwel het gevolg van de weigering van de Waalse Gewestexe- cutieve om de nationale sectoren van de economie te regionaliseren.

De Vlaamse Executieve heeft deze bedenkingen opgenomen in haar ad- vies aan de nationale regering. Zij heeft daaraan toegevoegd dat het suc- cessierecht bij de latere regionalise- ring van de nationale sectoren op- nieuw in de lijst van ristourneerbare belastingen moet worden opgeno- men.

In hetzelfde advies heeft de Executieve haar tevredenheid uitgesproken over het feit dat het bedoelde succes- sierecht ook na 1990 definitief aan de Gewesten verworven blijft. Vanaf dat ogenblik zullen de zogenaamde lasten

Geens

van het verleden voldaan zijn en komen de toegekende middelen beschikbaar voor nieuwe initiatieven, integraal vanaf 1990, reeds vroeger, en progressief vanaf volgend jaar.

Positief is ook dat de middelen afkomstig van het eigen Vlaams Gewest van nu af oplopen tot meer dan 8 miljard frank, tegenover 1,5 miljard vroeger. Het relatief belang van de wettelijke begrotingsdotatie ten opzichte van de totale middelen van het Gewest is daardoor teruggelopen van 94,2 procent tot 74,6 procent.

De begrotingssaldi van de Gemeenschap, tweede voorafgaandelijk eis.

De begrotingssaldi van de Gemeenschap, in totaal 5,6 miljard, worden krachtens de beslissing van 26 juli integraal ter beschikking gesteld van de Vlaamse Gemeenschap, los van de compensatie van de lasten van het verleden.

Ook op dit tweede punt is de nationale regering derhalve volledig tegemoet gekomen aan het standpunt dat de Executieve op 29 maart jongstleden innam.

Ten derde, het werkgelegenheidsbeleid.

Zowel in haar standpunt van 29 maart 1983 als in haar advies aan de nationale regering van 28 juli 1983 heeft de Executieve vastgesteld dat onvoldoende, zoniet geen uitvoering was gegeven aan de overdracht van bevoegdheden en middelen inzake de arbeidsbemiddeling, meer bepaald wat betreft de uitvoering van de programma's tot opslorping van de werkloosheid.

De Executieve schreef woordelijk „onder geen enkele voorwaarde vrede te nemen met het feit dat de uitvoering van de opslorplingsprogramma's verder gehinderd wordt door een hopeloos gecentraliseerde toepassing op nationaal vlak”. ‘Op grond daarvan drong zij andermaal aan op een spoedige en correcte uitvoering van de overdrachten van bevoegdheid die uit de staatshervorming resulteren.

Sindsdien werden voor de tewerkstel-

ling van werklozen en voor het derde arbeidscircuit pragmatische oplossingen uitgewerkt die ten dele beantwoorden aan de bezorgdheid van de Vlaamse Regering. Dankzij die oplossingen kon de beslissingsbevoegdheid voor tewerkgestelde werklozen en voor het derde arbeidscircuit worden gedecentraliseerd door de overdracht van de beslissing aan de subregionale tewerkstellingscomité's. Deze decentralisatie geldt op dit ogenblik voor de tewerkstelling van de ondergeschikte besturen en van de vzw's, alsmede voor de uitvoering van de type-overeenkomsten in het derde arbeidscircuit. In dit laatste opslorplingsprogramma betekent zulks voor Vlaanderen de gedecentraliseerde toewijzing van 8.700 arbeidsplaatsen.

Ook werd met de Minister van Tewerkstelling en Arbeid een akkoord bereikt voor de toepassing van het koninklijk besluit nummer 123 waarbij aan KMO's toelating kon worden verleend om werklozen in dienst te nemen voor innovatie-projecten, exportbevordering of energiebesparing. Dankzij deze afspraak kon de Executieve de werkelijke uitvoering van het koninklijk besluit nr. 123 toevertrouwen aan de GOM's, die met de behoeften van kleine en middelgrote ondernemingen ten volle vertrouwd zijn en die derhalve voor de KMO's een onmisbare functie vervullen.

Wat betreft het bijzonder tijdelijk kader werd bij een recent overleg met de Minister van Tewerkstelling en Arbeid overeengekomen een formule van type-aanvragen uit te werken en aan elk van de Gewesten een contingent betrekkingen toe te wijzen. Bij de uitvoering van deze afspraak zal de Executieve ook hier de beslissingsbevoegdheid delegeren aan de subregionale tewerkstellingscomité's.

Ofschoon dus in de afgelopen maanden in het overleg met de Minister van Tewerkstelling en Arbeid onbetwistbaar vooruitgang is geboekt, blijven een aantal aspecten vooralsnog zonder oplossing. De meest dringende opgave is ongetwijfeld de herstructurering van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

Ook spreekt het vanzelf dat de thans bestaande pragmatische oplossingen

slechts de aanloop kunnen zijn tot een definitieve regeling waarin, conform de bijzondere wet op de Staatshervorming, de bevoegdheden en de middelen inzake de opslorping van de werkloosheid integraal aan de Gewesten worden overgedragen.

De hefbomen van het industrieel beleid zijn het vierde belangrijk punt in dit geheel.

In haar advies van 28 juli jongstleden wees de Executieve erop dat de hefbomen van het industrieel beleid, daaronder begrepen de instrumenten van het toegepast wetenschappelijk onderzoek, rehtens behoren tot de bevoegdheid van de Gewesten. De Executieve verzocht de nationale regering dan ook de overdracht van de desbetreffende middelen, dit wil zeggen zowel de instellingen als de begrotingskredieten, te regelen vóór de vakantie. Zij legde er de nadruk op dat voor de financiering van die overdracht integraal en exclusief een beroep moet worden gedaan op de toekenning van belastingristorno's.

Een dergelijke regeling is voor de Vlaamse Gemeenschap van essentiële betekenis. Zij moet Vlaanderen in staat stellen een volwaardig eigen industrieel beleid te voeren en in het kader van de DIRV-actie te ijveren voor technologische ontwikkeling en industriële vernieuwing, in een ritme dat beantwoordt aan onze eigen Vlaamse dynamiek.

Op 29 juli jongstleden is de nationale regering ten dele tegemoet gekomen aan deze eis. Beslist werd om aan de Gewesten overdracht te doen van tweederde van de kredieten ingeschreven op het Fonds voor prototypes en van eenderde van de kredieten die voor het industrieel onderzoek ter beschikking staan van het IWONL. Voor de wijze van financiering van deze overheveling is nog geen beslissing getroffen. Het spreekt vanzelf dat de Executieve erop staat dat de financiering geregeld wordt met belastingristorno's conform de gewone wet van 9 augustus 1980. Zij houdt tevens vast aan de mening dat de bedoelde overdracht slechts een eerste fase vormt, die op korte termijn moet worden gevolgd door een integrale regionalisering van de beide instrumenten.

De heer J. Bosmans (PVV), nieuw lid van de Raad

Tal van andere kwesties met betrekking tot de hefboomen van het industrieel beleid zijn trouwens nog in bespreking. Inzonderheid de overheveling van de middelen bestemd voor het toegepast wetenschappelijk onderzoek moet als een dringende eis worden beschouwd. De Executieve wacht derhalve met ongeduld op de voorstellen die de Minister van Wetenschapsbeleid krachtens de beslissing van 29 juli jongstleden aan de nationale regering moet doen. Deze beslissing behelst dat al de kredieten voor het toegepast onderzoek zullen worden nagegaan ten einde hun overdracht naar de Gewesten te bewerkstelligen.

Wat de nationale sectoren betreft kan men stellen wat volgt.

1. In haar advies betreffende de nationale sectoren moest de Executieve in de eerste plaats vaststellen dat een politieke en juridische regionalisering van die sectoren in de huidige omstandigheden niet tot de mogelijkheden behoort, enerzijds wegens de wei-

gering van de Waalse Gewestexecutieve, anderzijds wegens het ontbreken van de speciale parlementaire meerderheid die vereist is om de bijzondere wet van 8 augustus 1980 op dit punt te wijzigen. Deze toestand bestaat ook vandaag nog.

De Executieve betreurt die impasse, inzonderheid omdat een coherent industrieel impulsbeleid in hoofde van elk van de Gewesten slechts mogelijk wordt vanaf het ogenblik waarop het kunstmatig sectorieel onderscheid tussen regionale en nationale sectoren verdwijnt.

Niettemin ziet de Executieve in de door de nationale regering voorgestelde regeling een onmiskenbare feitelijke aanloop tot de effectieve regionalisering van de bedoelde sectoren. Deze trend heeft voor haar een onomkeerbaar progressief karakter.

2. Met betrekking tot de lasten van het verleden in de nationale sectoren heeft de Executieve duidelijk gesteld dat alle door de nationale overheid aangegane verbintenissen in de genoemde sectoren en onder meer ten aanzien van de Vlaamse staalbedrijven, integraal moeten worden nagekomen. Dit impliceert dat de Executieve zich in beginsel aansluit bij het standpunt van de nationale Regering, op grond waarvan de uitvoering van de in het verleden vastgestelde herstructureringsplannen en de terbeschikkingstelling van de daarin voorziene budgettaire enveloppes integraal ten laste blijven van de nationale begroting.

De door de regering voorgestelde regeling impliceert anderzijds dat tot de lasten van het verleden worden gerekend de kredieten ten belope van 5 1,1 miljard die met staatswaarborg aan Cockerill Sambre werden verleend.

Kennelijk gaat de regering hierbij uit van de op zichzelf niet betwiste vaststelling dat de bedoelde kredieten, in geval van faillissement van Cockerill Sambre, door uitwinning van de staatswaarborg ten laste van de nationale begroting zouden komen.

De Executieve heeft met betrekking tot deze extensieve interpretatie ernstige twijfels. Zij zou zich in dit ver-

band negatief opstellen indien het niet vaststond dat eenzelfde extensieve interpretatie eveneens zal gelden voor de Vlaamse staalbedrijven en in de andere nationale sectoren van de economie. Zij verzoekt derhalve de nationale regering om haar op dit punt sluitende garanties te geven.

3. De Executieve formuleerde ook een aantal bedenkingen bij de nieuwe financiële behoeften in de nationale sectoren. Ik zal een onderscheid maken tussen de verschillende sectoren.

a. Het saldo van het toebedeelde successierecht dat overblijft na de dekking van de lasten van het verleden van het Gewest, is bestemd voor de financiering van de nieuwe behoeften in de nationale sectoren en blijft derhalve juridisch onder de nationale verantwoordelijkheid, ofschoon dat saldo in principe toegewezen wordt aan de Gewesten.

Dit betekent dat de nationale regering in haar toekomstig beleid in de nationale sectoren een beroep zal doen op financiële middelen waarin de Gewesten onmiskenbaar een eigen belang hebben.

- Mevrouw G. Devos, Eerste Ondervoorzitter, treedt als Voorzitter op.

Om deze reden is de Vlaamse Executieve van oordeel dat zij bij machte moet zijn om in de aanwending van de bedoelde middelen een duidelijk inzicht te hebben. Dit veronderstelt dat zij direct medezeggenschap krijgt, zowel in de politieke besluitvorming ten aanzien van de nationale sectoren, als in het beheer van de Vlaamse filialen van de NMNS, anders gezegd in de regionale ministercomités waarvan de oprichting is aangekondigd.

b. Het voornemen om voor de nieuwe behoeften in de nationale sectoren een beroep te doen op ordonnanceringkredieten, ingeschreven op een nationale begroting en oorspronkelijk bestemd voor nationale investeringen in het betrokken Gewest, stelt een duidelijk uitvoeringsprobleem.

Voor zover voor deze aanwending slechts ordonnanceringkredieten worden aangesproken, kan met recht worden aarigevoerd dat het in feite

Geens

gaat om financiële middelen die reeds vooraf een duidelijke gewestelijke affectatie hadden gekregen.

Maar gelet op de verregaande onduidelijkheid en ondoorzichtigheid van de begrotingen, kan zonder specifieke en stringente maatregelen geen toezicht worden gehouden over de correcte uitvoering van dat voornemen.

De Executieve acht het dan ook onontbeerlijk dat hiervoor bij de wet een duidelijk en waterdicht controlesysteem wordt georganiseerd, dat een permanent karakter heeft en dat effectief van de eigen inspanningen van het Gewest laat blijken. Ook hier wenst de Executieve direct betrokken te zijn bij de organisatie en de werking van het controlesysteem.

c. Het financieringsmechanisme in uitzicht gesteld voor de nationale sectoren zou volgens de regering „desgevallend toegepast worden op andere aangelegenheden die tot de nationale bevoegdheid behoren”. De Executieve beschikt niet over de informatie die het haar mogelijk moet maken de draagwijdte van deze intentie te evalueren. Zij reserveert dan ook haar advies ter zake in afwachting van de ontvangst van meer concrete gegevens, indien deze ooit worden verstrekt.

4. In verband met Cockerill Sambre onderschreef de Vlaamse Executieve het voornemen van de regering alles in het werk te stellen om het plan Gandois in al zijn aspecten te realiseren.

Gelet op het feit dat de regering op 28 juli jongstleden nog geen definitief industrieel schema voor het bedrijf had voorgesteld wenste de Executieve haar advies op dit punt slechts te geven op het ogenblik waarop zij over alle elementen zou kunnen beschikken.

Op één punt wenste de Executieve van meet af aan de aandacht te vestigen. De onderhandelingen over de synergieën zijn voor de Vlaamse staalbedrijven van essentiële betekenis. De Executieve zal dan ook met de grootste waakzaamheid toezien op het resultaat van die onderhandelingen

De ervaring met de vorige herstructureringsplannen van 1978 en 1981 heeft helaas geleerd dat het niet volstaat een plan op te stellen, maar dat de overheid ook daadwerkelijk op de uitvoering ervan moet toezien. De Executieve dringt er derhalve op aan dat de regering ditmaal drastische maatregelen zal nemen om de uitvoering van de herstructurering en de eerbiediging van de voorwaarden ervan in alle omstandigheden af te dwingen.

Ten slotte wou ik nog enkele woorden zeggen over de Kempense steenkoolmijnen.

Einde juli, op het ogenblik waarop zij haar advies verstrekke, was de Executieve niet op de hoogte van het feit dat de begrotingsenveloppe toegestaan in het kader van het beheerscontract met de Kempense Steenkoolmijnen in de toekomst alleen zou worden geïndexeerd wat betreft het deel van de enveloppe dat bestemd is voor nieuwe investeringen. Mocht de beslissing tot niet-indexering van verreweg het grootste deel van de enveloppe behouden blijven, dan zou zulks betekenen dat de financiering van de Kempense Steenkoolmijnen één jaar vroeger in het gedrang komt dan in het beheerscontract is aangegeven. Deze ontwikkeling is niet in overeenstemming met het beheerscontract. Zij verstoort duidelijk het evenwicht dat in het beleid ten aanzien van de nationale sectoren moet bestaan. Ik heb de Eerste Minister dan ook verzocht het dossier opnieuw ter hand te nemen, het advies van de Gewestexecutieve in te winnen en het probleem daarna opnieuw aan de regering voor te leggen.

Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik heb in deze verklaring de grote lijnen geschetst van het standpunt dat uw Executieve heeft ingenomen ten aanzien van de problematiek van de nationale sectoren van de economie en van het advies dat zij dienaangaande bij de nationale regering heeft uitgebracht.

Samengevat heeft u met mij kunnen vaststellen dat de nationale regering integraal is ingegaan op de aanspraken van de Executieve in verband met

de lasten van het verleden van Gemeenschappen en Gewesten – meer zelfs, dat meer werd bereikt dan oorspronkelijk door wie dan ook in de Vlaamse Executieve werd vooropgesteld – en ten aanzien van de uitkering van de begrotingssaldi van de Gemeenschappen.

Anderzijds zijn gedeeltelijke en pragmatische oplossingen bereikt voor de overdracht van de bevoegdheden ten aanzien van het werkgelegenheidsbeleid en voor de overheveling van de hefboomen van het industrieel beleid. De onderhandelingen met de nationale regering op deze twee domeinen worden intussen voortgezet met het oog op het bereiken van meer fundamentele oplossingen.

Met betrekking tot de nationale sectoren is door de Executieve een genuanceerd en evenwichtig advies uitgebracht. De positieve aspecten van de regeringsvoorstellen werden ondersteund, maar het advies werd uitgesteld ten aanzien van aangelegenheden waarvoor niet voldoende informatie beschikbaar was. Duidelijke voorwaarden werden gesteld bij de punten waarvan de uitvoering tot onevenwichten zou kunnen leiden.

Ik aarzel niet te zeggen dat de Vlaamse Executieve hiermee consequent heeft gehandeld in de lijn van de standpunten die zij vroeger innam en waarvoor zij de steun van uw Raad heeft verworven.

In een democratisch federaal staatsbestel is dat de enige manier waarop de uitvoerende macht haar verantwoordelijkheid moet nemen. **(Applaus bij de CVP en de PVV)**

De Voorzitter : De heer De Batselier heeft het woord.

De heer N. De Batselier (*op de tribune*) : Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik wil even de voornaamste punten verrat in het staalakkoord van 26 juli 1983 in herinnering brengen, punten die dan toch enigszins op een andere manier worden aangeduid dan wij hier zojuist hebben gehoord. Dit akkoord voorziet de volgende punten.

1. Het principe van de regionale finan-

De Batselier

ciëring van de overschrijding van de bestaande enveloppes in de nationale sectoren, onherroepelijk verbonden aan een regeling van de lasten uit het verleden ;

2. de oprichting van twee regionale ministercomités voor de nationale sectoren in de schoot van de nationale regering ;

3. de mogelijkheid om de competentie van deze „regionale ministercomités” desgevallend uit te breiden tot andere materies dan deze behorend tot voornoemde nationale sectoren ;

4. het voorstel om de successierechten op basis van hun lokalisatie toe te kennen aan respectievelijk het Vlaams (5,6 miljard per jaar) en het Waals Gewest (3,5 miljard per jaar) volgens de budgettaire techniek van de *ristorno*'s. Te zelfdertijd worden de successierechten uit de lijst van de *ristorneerbare* belastingen verwijderd ;

5. een regeling met betrekking tot de lasten en de saldi uit het verleden ten aanzien van de Gewesten, waarbij de Gewestregeringen een strak betalingschema opgelegd krijgen voor deze lasten evenals voor hun *thesaurie-tekorten*, terwijl de ter beschikking gestelde middelen (saldi, *extradotaties* en successierechten) *gepreafecteed* zijn ;

6. voor de financiering van de overschrijding van de enveloppes in de zogeheten nationale sectoren worden :

1. in eerste orde het beschikbaar deel van de successierechten aangewend ;

2. in tweede orde het schrappen van investeringen in een bepaald Gewest en de transfert van *ordonnanceringskredieten* naar de 5 nationale sectoren voorzien ;

7. de oprichting van gewestelijke financieringsmaatschappijen voor de nationale sectoren die voor de financiering van deze sectoren zullen *instaan* door beroep te doen op de *kapitaalmarkt*, waarbij nog steeds niet uitgemaakt is of deze maatschappijen al of niet van de *staatswaarborg* zullen genieten. Graag daarover een toelichting ;

8. een schema van verdeling van de lasten voorzien in het plan Gandois tussen de nationale regering en het Waalse Gewest waarbij het voorlopig aandeel van het Waalse Gewest *begroot* wordt op circa 27 miljard, tegen meer dan 100 miljard voor het Rijk.

Politiek wil ik bij het voorgelegd plan de volgende bedenkingen maken :

- dit plan impliceert dat - ik denk dat dit een voorafgaandelijk belangrijke politieke bemerking is - de 5 nationale sectoren nationaal blijven ;

- de Regering beweert dat de financiering van de overschrijding van de bestaande enveloppes regionaal zal gebeuren en dit op basis van *ristorno*'s en op basis van het schrappen van investeringen. Dit werd zojuist ook naar voren gebracht. Ik beweer, wat de regering ook stelt, dat deze financiering een verkapte nationale financiering blijft in de beide voorziene gevallen ;

- de Gewestexecutieven hebben immers geen enkel zeggenschap in de aanwending van deze middelen. Het zijn immers de zogeheten regionale ministercomités in de schoot van de nationale regering die daarover zullen beslissen. Terloops wil ik laten opmerken dat de oprichting van deze regionale comités in strijd is met de geest en de letter van de *staatsvorming* van 1980. Ik kom dadelijk terug op een aantal andere elementen waar dezelfde tegenstrijdigheid met de wet van 1980 te bemerken valt ;

- de regeling voor de lasten en saldi uit het verleden is op zichzelf een noodzakelijke operatie. Wij gaan dan ook akkoord dat deze operatie gebeurt. Het koppelen van deze regeling aan de oplossing van het staalprobleem impliceert dat Vlaanderen reeds een eerste maal benadeeld wordt, aangezien het overgrote deel van de overgedragen financiële middelen *geneutraliseerd* wordt door de *pre-affectatie* van deze middelen, zodat Vlaanderen geen enkel onmiddellijk voordeel verwerft uit het toekennen van bijkomende middelen aan Wallonië. Trouwens de cijfers zoëven door de heer Geens aangeduid bewijzen de kleine marge die dan nog overblijft voor nieuwe initiatieven.

- **De heer Pede, Voorzitter, treedt opnieuw als Voorzitter op.**

- Vlaanderen wordt bovendien een tweede maal benadeeld door het feit dat waarschijnlijk vanaf 1986 en met zekerheid vanaf 1987 de bestaande enveloppe voor KS zal uitgeput zijn, zodat met zekerheid mag gesteld worden dat de eventuele saldi die Vlaanderen in deze operatie vanaf 1986 overhoudt noodzakelijk zullen zijn voor de financiering van de tekorten bij KS. Ik wil het daaromtrent zelfs niet hebben over de sector van de scheepsbouw en de scheepsherstelling waar eveneens supplementaire middelen noodzakelijk zullen zijn ;

- inhoudelijk bevat het juli-compromis nog andere zwakke punten. Ik wil er bij wijze van voorbeeld slechts een paar opsommen. Ten eerste de vrij grove benadering dat de successierechten dezelfde opbrengst zullen hebben gedurende vele jaren en dit blijkbaar voorbijgaand aan een aantal maatregelen die de regering op andere vlakken neemt. Ten tweede de rechtsopvolging door de Gewesten, die meeruitgaven, boven de geraamde *forfaits*, kan teweegbrengen onder meer op het vlak van geschillen en *staatswaarborg*. Ten derde, het onderschatten van de *thesaurie-tekorten* van de Gewesten die zich vandaag merkbaar boven de door de regering gehanteerde cijfers situeren.

Ik zou het probleem politiek zo willen samenvatten dat de regering Martens V er perfect in geslaagd is het Waalse staalprobleem op papier op te lossen, derwijze dat Vlaanderen er geen enkel voordeel kan uit trekken. Door de fameuse koppeling met de lasten uit het verleden krijgt Vlaanderen voor de periode 1983-1985 geen frank ter beschikking die niet reeds aangewend is voor de afbetaling van schulden. Slechts vanaf 1986 krijgt Vlaanderen reëel middelen bij. Dit betekent concreet ± 3 miljard in 1986 en 4 tot 5 miljard per jaar voor de volgende jaren. Het is dus nu reeds duidelijk dat Vlaanderen daarmee zijn nationale sectoren steenkool, scheepsbouw en inzonderheid scheepsherstelling niet zal kunnen financieren en dus evenals Wallonië zal moeten gaan ontlenen.

De Batselier

Dienaangaande wil ik onderstrepen dat het meerderheidsadvies van de Vlaamse regering - want daarnet heeft men dit laten uitschijnen als de Vlaamse Executieve, maar ik wens toch duidelijk te stellen dat het een meerderheidsadvies is van de Vlaamse Executieve - rond het zogeheten staalcompromis van 26 juli flagrant in tegenstrijd is met de resoluties die rond deze problematiek in de Vlaamse Raad goedgekeurd waren. Bovendien wil ik aanstippen dat dit meerderheidsadvies, behalve op een paar punten, die men daarnet heeft aangehaald en die ik dus niet dien te herhalen - in feite het volledige indekken en goedkeuren van het voorstel van de nationale regering inhoudt. Dit verklaart misschien waarom in de Vlaamse Executieve dit advies op een zó vlugge manier werd afgehandeld en dat men binnen de Vlaamse Executieve blijkbaar niet wou dat men in deze materie tot een fundamentele inhoudelijke discussie kwam.

Ik wil dan ook aan de kaak stellen dat de meerderheid in de Vlaamse Executieve onder het mom van de op zichzelf noodzakelijke regeling voor de lasten en saldi uit het verleden, bereid geweest is om het staalcompromis van de regering met de mantel der liefde te bedekken. Dit is des te erger aangezien de CVP-PW-meerderheid dit met volle kennis van zaken gedaan heeft en achteloos voorbijgegaan is aan het feit dat de oriëntaties in de Vlaamse Raad dienaangaande weerhouden werden en dat de nationale regering die in feite met de voeten treedt. De Executieve stelt hiermede zichzelf zowel buiten de beslissingsfase als buiten de financieringsfase.

Naast deze politieke en beleidsmatig inhoudelijke argumentatie wil ik er op wijzen dat ook juridisch het akkoord van 26 juli 1983 niet strookt met de institutionele wetten van 1980.

De financiering van de lasten van het verleden geschiedt door middel van de *ristorno's* die in principe aan de Gewesten zullen worden overgemaakt.

De bijzondere wet tot hervorming der instellingen voorziet wel inzake eco-

nomie in artikel 6, § 1, dat er inzake sectorieel beleid een gedeelde bevoegdheid tussen de Gewesten en de nationale overheid is.

Deze gedeelde bevoegdheid slaat echter op gehele sectoren. Dit vindt zijn uitdrukking in de opsomming der nationale sectoren.

Bij de bespreking van deze wet werd zeer duidelijk gesteld, dat de bevoegdheid die aan de Gewesten is toegewezen, een exclusieve bevoegdheid is dit wil zeggen, zowel inzake het bepalen van het beleid als de verantwoordelijkheid voor de financiering ervan. A contrario geldt dit ook voor de nationale sectoren waar alleen de uitzondering, dat het adviesrecht van de Gewesten wordt bepaald.

In artikel 6, § 3, derde lid van diezelfde wet wordt voorzien dat de lijst van de als nationaal erkende sectoren slechts kan gewijzigd worden door een in Ministerraad overlegd besluit en met instemming van iedere Executieve.

Minister G. Geens : Mijnheer de Batselier, sta mij toe dat ik u even onderbreek, want wat u daarjuist hebt gezegd is vanzelfsprekend essentieel in verband met de exclusieve bevoegdheid. De bevoegdheid die aan de Gewesten is toevertrouwd is exclusief. A contrario is de bevoegdheid van de nationale regering voor haar domeinen ook exclusief.

U ziet dus in hoofde van de Executieve geen andere tussenkomst dan een adviesbevoegdheid, maar men kan evengoed de betrokkenheid bij het nationaal beleid concretiseren door een advies vanuit de Vlaamse Executieve dat het regionaal ministercomité als het ware als bindend beschouwt. Dan heeft men wel een reële inspraak.

De heer N. De Batselier : Maar dit is nergens vermeld.

Minister G. Geens : Ik zeg alleen maar dat het niet tegen de wet is.

De heer N. De Batselier : Dit is niet tegen de wet, maar mocht dit zo zijn dan moet dit in een protocol staan. Dat hebben wij inderdaad niet gevonden. Wij hebben nergens gevonden dat de regionale Ministercomités automatisch zullen overnemen wat de respec-

tievelij ke Executieven zullen stellen want dan zou dit een tussenoplossing zijn. U hebt dit evenwel niet vermeld.

Minister G. Geens : Dat zou kunnen.

De heer N. De Batselier : Is dat uw stelling, mijnheer de Minister ?

Minister G. Geens : Ik heb u onderbroken omdat ik meen dat het een essentieel punt is. Ik zeg alleen dat het mogelijk is.

De heer N. De Batselier : Dit zou totaal in tegenstrijd zijn met de geest van het protocol waar men juist niet gewild heeft dat die macht aan de Executieven toekwam en daarom de regionale ministercomités heeft ingebouwd.

Dit is dus in tegenstrijd met de filosofie die men bij het protocol heeft beoogd.

Trouwens, in artikel 6, § 3, derde lid, wordt voorzien dat de lijst van de als nationaal erkende sectoren slechts kan gewijzigd worden door een in ministerraad overlegd besluit en met instemming van iedere Executieve. Wij staan hier echter voor een duidelijke wijziging van het financieringsmechanisme van de nationale sectoren. Dit betekent dus concreet dat de nationale sector in feite geen echte nationale sector meer is en dus ook niet meer als dusdanig behandeld wordt. Dit houdt dus in dat niet het advies van de Gewesten moet gevraagd worden maar in feite de Gewesten hun instemming hiermede moeten verlenen, wat nu ineens als één van de kenmerken is dat men een nationale sector heeft. Een van de kenmerken is dat én het beleid én de financiering afzonderlijk gebeurt. Dus het zou nu zó moeten zijn dat wij een deel van die bevoegdheid wensen af te staan - ja of neen - binnen die nationale sectoren. Op dit ogenblik zegt men binnen de nationale sectoren dat men het financieringsmechanisme gaat wijzigen.

Ik beweer dat u daarvoor niet het advies van de Executieven als nationale regering nodig hebt, maar dat u daarvoor de goedkeuring van de Executieven nodig hebt. Dit heeft dus een totaal andere betekenis dan wanneer het louter zou gaan om een afstand doen van de bevoegdheid.

De Batselier

Ik vraag mij dus af of wij, als Vlaamse Gemeenschap, als Vlaamse Executieve, inderdaad die instemming willen verlenen om dus in feite dit nieuwe financieringsmechanisme zo te gaan stellen, want dat betekent dat wij wel mee financieren, maar niet mede het beleid bepalen.

Een tweede juridische bemerking is dat vanaf 1983 de opbrengsten van de successierechten zouden worden toegewezen aan het Vlaamse en het Waalse Gewest op basis van de lokalisatie van de successierechten.

In de besprekingen over de gewone wet op de Staatshervorming werd uitdrukkelijk gesteld dat het successierecht voorzien werd en dat het niet noodzakelijk als één gehele opbrengst naar de Gewesten zou gaan. De huidige formulering laat nu uitschijnen dat die voor toewijzing naar de Gewesten zou gebeuren, maar dat de nationale regering echter blijft bepalen hoe de besteding ervan zal zijn en voor welke nationale opdrachten dit gebeurt. Men doorkruist hier de gewone wet op de financiering van onze Gewesten, want deze gewone wet geeft wél de toestemming dat men deze geristorneerde belastingen naar de Gewesten overdraagt, maar laat nergens toe dat deze nationale regering deze „en plus” nog affecteert voor bepaalde doeleinden en dit is het wat hier duidelijk is gebeurd. De nationale regering heeft mede de bestemming van deze geristorneerde belastingen bepaald. Volgens mij is dit een derde punt waar men in strijd is met de wetten op de Staatshervorming.

Ik wil dan ook concluderend stellen dat de Vlaamse Executieve zelfs haar juridische middelen niet heeft aangewend om dit juli-akkoord op losse schroeven te stellen. Vlaanderen heeft niet alleen in deze operatie niets financieel gewonnen, maar heeft ook de kans gemist om, uitgaande van de huidige wetten op de Staatshervorming, zijn zeggenschap in de zogenaamde nationale sectoren te verhogen.

Tevens heeft men, door het binden van de lasten van het verleden met de staalproblematiek, Vlaanderen vanaf

1987 in een positie van vragende partij geduwd binnen de nationale sectoren. Die verantwoordelijkheid dragen, binnen deze Raad, alleen de CVP en de PW. (**Applaus bij de SP en de VU**)

De Voorzitter : De heer Dhoore heeft het woord.

De heer L. Dhoore (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, ik heb de resolutie van 28 juni 1983 niet kunnen goedkeuren. Ik stelde toen drie vragen. Ik ben ervan overtuigd dat een aantal collega's in deze vergadering mijn zorg konden begrijpen en onderschrijven.

Ik heb toen geen antwoord gekregen op mijn vragen, wellicht omdat dat niet zo gemakkelijk was, daar geef ik mij rekenschap van, en misschien ook omdat in het vuur van het debat, op een bepaald ogenblik een Leuvense debat, mijn vragen de Voorzitter van de Executieve waren ontgaan.

Ik wil twee van deze vragen opnieuw aan uw aandacht onderwerpen.

De eerste vraag was of er in het kader van de regionalisering van de nationale sectoren vanuit Vlaanderen voldoende solidariteit zou kunnen worden opgebracht in de toekomst voor een nationale sector die ons om allerlei redenen toch allemaal nauw aan het hart ligt, namelijk de kolensector. Zal Vlaanderen ermee akkoord gaan, in lengte van jaren, in de hypothese dat men geld zou nodig hebben, ook na het uitputten van de geplande enveloppes, om binnen redelijke perken de financiering van de Kempense Steenkoolmijnen, te blijven verzekeren.

De tweede vraag was of men vóór de regionalisering goede afspraken zou kunnen maken tussen de Gewesten, een soort gentlemen's agreement, bijvoorbeeld in verband met de afname van kolen van de KS door de Waalse staalindustrie ?

Moet ik u er aan herinneren dat elk jaar drie miljoen ton, de helft van de produktie van de KS wordt afgenomen door de Waalse staalindustrie, en slechts een tiende daarvan door

ons Vlaams Sidmar ?

Dit is een uitermate belangrijk probleem, een levensprobleem voor de KS.

Ik zou niet graag een situatie zien ontstaan waarin na de onafhankelijkheid van de Gewesten, waar ik in principe geen moeite mee heb, de autonomie zou meebrengen dat men zich sponstaan en autonoom in het buitenland zou kunnen gaan bevoorraden, eerder dan in eigen land.

Laten wij de les van 1982 indachtig zijn, Toen gebeurde een zekere voorvoorrading in het buitenland door het nationaal beleid, gelukkig maar marginaal, en wel aan voorwaarden die minder interessant waren dan de Belgische. Dit gebeurde zowel door Sidmar als door de Waalse bedrijven.

De heer J. Sleenckx : In Zuid-Afrika.

De heer L. Dhoore : Dat is niet helemaal juist. Het is wel een belangrijk gegeven, maar het valt een beetje buiten de context van mijn vraag.

Mijn derde vraag gesteld op 28 juni laat ik in het midden. U kunt ze eventueel terugvinden in het verslag. Het ging over een raming van de kosten van de operatie boedelscheiding, niet alleen van het verleden, maar ook voor de toekomst, op lange termijn.

Ik ben er niet zeker van dat dit in het voordeel van Vlaanderen uitvalt. Hierbij verwijs ik naar de conclusies van de werkgroep Matthijs, die in feite geen conclusies zijn.

Wij allemaal in dit halfroond vragen ons af, of dit financieel gezien, wat weliswaar niet het enige element is, al dan niet in belangrijke mate in ons na-deel uitvalt.

De heer V. Anciaux : Kijk ook eens naar de studie van de gewestelijke economische Raad voor Vlaanderen.

De heer L. Dhoore : Over heel deze materie zou ik graag een debat krijgen. Ik zou dan een paar elementen aanbrengen die interessant kunnen zijn, maar het debat van vandaag gaat niet daarover.

Mijnheer de Minister, ik verontschul-

D hoore

dig mij, maar ik moet nu vertrekken en zal uw antwoord misschien niet kunnen beluisteren. Toch hoop ik dat op een bepaald ogenblik een debat daarover klaarheid kan scheppen.

Als conclusie van mijn korte tussenkomst vermeld ik dat ik met voldoende nota heb genomen van uw verklaring daarjuist, onder meer de passage waarin u zegt dat u aan de Eerste Minister vragen hebt gesteld naar de draagwijdte van de verbintenissen uit het verleden ten opzicht van de KS.

Het beheerscontract voorziet in een dubbele enveloppe. 2,5 miljard zijn bestemd voor investeringen voor de periode van 1 januari 1983 tot einde 1987. Daarvan wordt duidelijk gezegd dat het bedrag wordt geïndexeerd. In het beheerscontract wordt over de 31,9 miljard van de werkingskosten gezegd dat het gaat, over franken van 1982. Deze uitdrukking is vatbaar voor een dubbele interpretatie. Men kan enerzijds zeggen dat het blijvende franken van 1982 zijn. Anderzijds kan men met veel meer gezond verstand zeggen dat 3 1,9 miljard zullen worden aangepast aan de evolutie van de waarde van de munt. Dat werd trouwens door de Minister van economische zaken tenminste tweemaal op deze tribune, tijdens een vergadering van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, bevestigd. Deze enveloppe kan worden aangepast aan twee elementen, namelijk aan de muntontwaardiging maar ook aan externe factoren. Ik denk hier aan de belangrijke factor van de evolutie van de dollarprijs. Die evolutie van de dollarprijs is een determinerende factor bij het bepalen van de steenkoolprijzen. Momenteel zijn er met de hoge dollarkoers goede resultaten te noteren. Een omgekeerde evolutie zou een vreselijke daling van de prijs kunnen betekenen. Ik wacht, samen met u, met veel aandacht op de reactie van de nationale regering. Ik zal de gelegenheid hebben ook aan de nationale regering zelf de vraag te stellen. Dit is een belangrijk punt bij de discussies omtrent deze problematiek.

Mijnheer de Voorzitter, ik verwacht niet noodzakelijk afdoende of volledi-

ge antwoorden op de door mij gestelde vragen. Het is waarschijnlijk niet mogelijk onmiddellijk te antwoorden betreffende een zo ingewikkeld dossier waarin een aantal onbekende elementen zitten.

Ik meen echter dat het een gewaagde operatie is voor Vlaanderen en ook voor Limburg. Het is een kat in een zak kopen, om een oud beeld te gebruiken, met gesloten ogen aan een dergelijke operatie te beginnen zonder dat op voorhand waarborgen worden gegeven. **(Applaus bij de CVP)**

De Voorzitter : De heer Van Ooteghem heeft het woord.

De heer O. Van Ooteghem (**op de tribune**) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, de Vlaamse Regering heeft op 28 juli 1983 een advies verstrekt betreffende de voorgenomen regelen van de lasten van het verleden van de Gewesten en de Gemeenschappen, voor de financiering van de nationale sectoren van de economie en voor de herstructurering van Cockerill-Sambre.

Het advies was niet unaniem. De ministers De Wulf, Galle en Schiltz waren van mening dat dit advies zich niet uitspreekt over de grond van de problematiek. En, zij hebben nog gelijk ook.

De opstellers van het advies proberen de Vlaamse kool en de Belgische geit te sparen. Het gevolg is een document waarmee de centrale regering best tevreden kan zijn en waarin men af en toe verzoekt, vraagt, wenst, aandringt of betreurt, om de Vlamingen te paaien zonder evenwel de centrale regering pijn te doen. Daardoor gaat men inderdaad voorbij aan de kern van de zaak en glijdt men heel vlug over de fundamentele problemen die voor de toekomst van ons volk van levensbelang zijn. De aanhef is een staaltje van manipulatie van de media en van de publieke opinie. Ik citeer : „De Vlaamse Executieve stelt met voldoening vast dat de nationale regering is ingegaan op haar verzoek tot volledige dekking voor de overname van de budgettaire lasten, enzovoort...”

De publieke opinie wachtte met spanning op het standpunt van de Vlaamse

Regering in verband met de beslissing van de centrale regering betreffende de miljardendiefstal ten nadele van Vlaanderen en ten voordele van Cockerill-Sambre.

Welk was dit standpunt ?

„De Vlaamse Executieve stelt met voldoening vast.” Dat het over een ganz andere materie ging, hebben de meeste verontwaardigde luisteraars niet eens meer gehoord. Het gaat inderdaad om de lasten van het verleden van de Gewesten en de Gemeenschappen.

De Vlaamse Executieve stelt „met voldoening” vast dat de centrale regering principeel akkoord is met de overname van de budgettaire lasten, voortvloeiende uit de verbintenissen aangegaan tijdens de periode 1975-1979.

Waarom deze voldoening ?

Men verwekt de indruk dat de centrale overheid een concessie heeft gedaan. Maar het is immers duidelijk dat, zolang er slechts gewestelijk ministercomités bestonden, binnen de centrale regering, en geen autonome Gewestregeringen, de Belgische regering vanzelfsprekend verantwoordelijk was voor de lasten van het verleden. De Raad van State en de rechtbanken hebben zich trouwens altijd in die zin uitgesproken.

Met het advies over de manipulatie van de successierechten kan men eveneens alle kanten uit. „Men vindt het enerzijds positief dat het successierecht definitief door de Gewesten is verworven en anderzijds betreurt men dat de bevoegdheid nationale materie blijft.

Waarom zegt men niet klaar en duidelijk dat die regeling, paragraaf 1 van artikel 10 van de wet van 9 augustus 1980, in vraag stelt. Hierin worden de *ristorno's* van de successierechten duidelijk vermeld als zijnde regionale materie.

Welnu, het is onaanvaardbaar dat deze *ristorno's*, binnen de centrale regering blijven, door haar zullen worden beheerd en uitgegeven via de centrale ministercomités, binnen de nationale regering.

Van Ooteghem

Wanneer ik Minister Geens zoëven hoor zeggen dat, volgens hem, een bindend advies mogelijk is, maak ik er hem op attent dat de Vlaamse Executieve in die zaak inspraak en medebeslissingsmacht heeft gevraagd, maar dat het ontwerp van koninklijk besluit enkel spreekt over een „advies” zonder meer.

Minister G. Geens : Ik heb nog geen ontwerp van koninklijk besluit gezien. U wel ?

De heer O. Van Ooteghem : Mijnheer de Minister, het is een goede wind die dat ontwerp van koninklijk besluit op mijn tafel heeft gebracht.

Ook over één zin van een beslissing van de ministerraad van 21 juni 1983 blijft het advies vrij vaag. Het betreft de laatste drie regels over de financiering van de nationale sectoren.

Ik citeer : „De hierboven vermelde principes 1° tot 3° zullen desgevallend worden toegepast op andere aangelegenheden die tot de nationale bevoegdheid behoren.”

Welnu, de Waalse regeringspartijen hebben het tot hier toe altijd zó uitgelegd dat zij hiermede hun slag hebben thuisgehaald en dat dit principe toepasselijk is op de havenwerken.

Sta mij toe ter zake de heer Michel, Voorzitter van de PRL, te citeren. Volgens „La Wallonie” van 4 juli 1983, verklaarde hij wat volgt : „Drie punten werden verworven : ten eerste, het wetsvoorstel Van den Brande werd uitgesteld ; ten tweede, de beslissing wijzigt niets aan het regionaal budget ; ten derde het financieel mechanisme kan worden toegepast op andere sectoren, zoals de infrastructuur en inzonderheid op de haven van Zeebrugge.” Deze bewering werd tot hier toe door niemand tegengesproken.

Mijnheer de Minister, wij menen dat de Vlaamse regering duidelijk had moeten stellen dat er geen sprake kan zijn de staalnijverheid en de havenwerken tegen elkaar af te wegen, zonder gans de staatsvorming en de principes van de nationale solidariteit

op de helling te plaatsen.

Wat het advies betreft over de hefboomen van het industrieel beleid en de programma's tot opschorting van de werkloosheid, kunnen wij ons akkoord verklaren.

Inderdaad, de volledige regionalisering van de hefboomen van het industrieel beleid, inclusief deze welke betrekking hebben op het toegepast wetenschappelijk onderzoek, zullen Vlaanderen in staat kunnen stellen een volwaardig industrieel beleid te voeren en aansluiting te houden of te vinden bij de moderne industrielanden die resoluut opteren voor nieuwe technologieën en een nieuw industrieel beleid. Het spreekt vanzelf dat ook de Volksunie opteert voor een maximale overdracht naar de Gewesten van de bevoegdheid en de middelen inzake arbeidsbemiddeling en de opslorping van de werkloosheid.

Wij willen dat de Vlaamse Raad en de Vlaamse regering zo vlug mogelijk over de middelen zouden beschikken om op een creatieve, originele en dynamische manier de gesel van de werkloosheid aan te pakken met vooral aan de duizenden jonge werkloze Vlamingen eindelijk opnieuw hoop te geven en een uitzicht te bieden op een betere toekomst.

De financiering van Cockerill-Sambre blijft voor ons een onverteerbare brok. Cockerill-Sambre krijgt hoe dan ook een cadeau van 51 miljard, vermits de Staat de gewaarborgde schulden van het bedrijf consilideert. Vlaanderen zal van die 51 miljard 30 miljard betalen zonder noemenswaardig protest van de Vlaamse regering. Die voorkeursbehandeling van Cockerill-Sambre steekt schril af tegen de weigering van de centrale regering om de Boomse metaalwerken te redden. Hiervoor had het volstaan 400 miljoen staatswaarborg om te zetten in kapitaal. Hiervoor had Minister de Clercq, tot zijn groot spijt, geen geld beschikbaar.

De Vlaamse regering is van mening dat het plan Gandois een goede basis vormt voor een duurzame herstructurering van de leefbare eenheden van Cockerill-Sambre. Welnu, wij zijn zo

vrij daaraan te twijfelen.

Tijdens de hoorzitting in de Senaat op 5 juli 1983 heb ik de heer Gandois de vraag gesteld of hij het bedrijf een productiecapaciteit van 500 ton per man en per jaar kon garanderen, zoals dit bij Sidmar het geval is.

De heer Gandois antwoordde daarop dat Cockerill-Sambre nu een productiviteit heeft die lager ligt dan het Europese gemiddelde en dat het de bedoeling is Cockerill-Sambre op te tillen tot dat Europees gemiddelde.

De productiviteit van Sidmar is volgens de heer Gandois voor Cockerill-Sambre, wegens een heleboel handicaps zoals geografische ligging, grote spreiding, enzovoort, niet bereikbaar. Welnu, het Europese gemiddelde is minder verlieslatend dan Cockerill-Sambre, maar hoe dan ook verlieslatend.

Het enige perspectief dat de heer Gandois biedt, zijn miljarden versgeld om een bedrijf minder verlieslatend te maken. Maar bovendien is zelfs dat plan tot mislukken gedoemd omdat nu reeds de kredieten, bestemd voor de herstructurering van Cockerill-Sambre, gebruikt worden om de cash-drains te dekken.

In tegenstelling met wat bij Cockerill-Yards is gebeurd, is er bij Cockerill-Sambre nog steeds geen referendum gehouden. Bovendien voorzien de plannen van Minister Hansenne niet de inleveringsnormen voor de bedrijven in moeilijkheden waarmee Minister Eyskens steeds schermt in Vlaanderen, maar onder andere een matiging van 7 percent gespreid over vier jaar én werktijdverkorting. Hoe men op die manier Cockerill-Sambre wil saneren, is voor mij een raadsel.

Samenvattend zou ik het volgende willen zeggen : wanneer ik dat advies lees kan ik mij niet van de indruk ontdoen dat de geest van Minister Eyskens door het ganse document zweeft of dat hij op bepaalde ogenblikken de hand van de schrijver heeft vastgehouden.

In de documenten staan er ook juiste opmerkingen - dat zou er nog aan ontbreken - maar uiteindelijk is de teneur en knap stukje propaganda

Van Ooteghem

voor de centrale regering, overgoten met een mild sausje van kritiek om de schijn van de objectiviteit staande te houden.

Wat wij ontbreken in dat document is de zelfstandige houding van een Vlaamse Eerste Minister en een Vlaamse regering die zich niets aantrekken van het duister en technisch onuitvoerbaar compromis dat in de schoot van de centrale regering werd gesloten.

Wat wij ontbreken is keiharde kritiek op het geschenk van 51 miljard aan Wallonië.

Wat wij niet aanvaarden is dat het ganse nevelgordijn van de nationale sectoren in feite alleen maar een middel is om Cockerill-Sambre te redden zonder dat er een compensatie is voorzien voor de Vlaamse sectoren zoals textiel en scheepsbouw, zonder dat er zelfs maar een schijn van oplossing bestaat voor de Kempische Steenkoolmijnen die over enkele jaren diep in de rode cijfers zullen zitten en waarvoor de Vlamingen dan zelf zullen mogen opdraaien terwijl Cockerill-Sambre het Belgisch nationaal cadeau van 51 miljard aan het oppeuzelen is.

Het verheugt mij, mijnheer de Minister, dat u intussen ook het probleem van de financiering van de Kempische Steenkoolmijnen heeft ontdekt. Ik hoop dat u daar ook iets zal aan doen.

Van een Vlaamse regering en van een Vlaamse Eerste Minister verlangen wij klare taal over het staal. Dat is in het fameuze advies duidelijk niet het geval. Daarom kunnen wij niets anders dan het in zijn geheel verwerpen.

Het wordt nu stilaan, voor elk normaal denkend Vlaming, duidelijk dat alleen een zeer verregaande staatshervorming, met maximale bevoegdheden, middelen en verantwoordelijkheden voor de beide Gemeenschappen, ons nog uit het Belgisch moeras kan redden. Het zal echter wel heel vlug moeten gebeuren want ook Vlaanderen is in de huidige Belgische situatie zijn laatste reserves aan het kwijt spelen. **(Applaus bij de W)**

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys **(op de tribune)** : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, geachte collega's, een debat zoals dit dat volgt op de verklaring van de Executieve inzake haar advies op het akkoord van 26 juli dreigt soms uit te groeien tot een debat dat de grenzen van onze Vlaamse Raad overstijgt.

De heer V. Anciaux : Dat is gemakkelijk, want de grenzen liggen dicht bij elkaar.

De heer A. Denys : Ik zal mijn betoeg over deze problematiek proberen te houden tussen de krijtlijnen van het wettelijke speelveld. Met andere woorden : mij beperken tot wat regionale bevoegdheid is ter zake, en die betrekkelijk goed werd omschreven in de resolutie over het industrieel beleid in Vlaanderen. Deze resolutie werd hier behandeld en quasi unaniem, op vier onthoudingen na, goedgekeurd in deze Raad op 28 juni.

Fundamenteel in dit debat hier, zijn de punten uit deze resolutie die betrekking hebben op het advies van de Executieve inzake het staalakkoord van 26 juli, namelijk het probleem van de schulden uit het verleden en het aandringen op de volledige regionalisering van de nationale sectoren. Op gevaar af van in herhaling te vervallen, wil ik er nogmaals op wijzen dat inzake de volledige regionalisering van de nationale sectoren er op dit ogenblik geen voldoende politieke basis bestaat, niet om een grondwetswijziging in te voeren en ook niet om de gewestelijke Executieven tot een consensus te kunnen komen om via een koninklijk besluit de regionalisering van de vijf nationale sectoren te bekomen.

De heer V. Anciaux : Een grondwetswijziging is niet nodig.

De heer A. Denys : Daarom is ook destijds in de tekst van de resolutie het woord „aandringen” gebruikt, dit omdat we tenvolle beseften, dat de onmiddellijke realisatie ervan niet te verwezenlijken was.

Welnu, het akkoord vervat in de rege-

ringsverklaring van 21 juni, geconcretiseerd in het staalakkoord van 26 juli jongstleden, gaat onomkeerbaar in de richting van de regionalisering. Voor het eerst wordt de regionale verantwoordelijkheid duidelijk vastgelegd en is er een duidelijke grens ook vastgelegd voor wat de tussenkomst van de centrale overheid betreft.

De heer J. Van Elewycck : Regionale verantwoordelijkheid binnen de nationale regering. Zeg mij waar de duidelijkheid ligt.

De heer A. Denys : Van beide zijden is voor het eerst een duidelijke grens vastgelegd.

Mag ik erop wijzen dat tussen 1978 en 1981 verschillende staalplannen werden opgemaakt, waarbij zowel de CVP, de SP als de VU, betrokken waren, zonder dat er enige vorm van regionale verantwoordelijkheid in te bespeuren valt.

De heer J. Van Elewycck : Maar de wet van 8 augustus 1980 dateert van na **1978. (Gelach)**

De heer A. Denys : De Volksunie zal zich wel verdedigen met de opmerking dat zij destijds het textielplan als pasmunt had genegotieerd, maar dat was verre van regionale verantwoordelijkheid. Dat was intendedeel het type-voorbeeld van de te verwerpen, en voor de staatsfinanciën, catastrofaal, compensatiepolitiek.

De heer J. Van Elewycck : Mijn vraag was een andere. Ik vraag u waar de duidelijkheid is.

De heer A. Denys : Mijnheer Van Elewycck, u krijgt later het woord in dit debat dat voor alle fracties openstaat. Ik heb de SP-vertegenwoordiger evenmin onderbroken.

De heer J. Van Elewycck : U mocht dit want hij kon antwoorden over zijn tekst. U spreekt over duidelijkheid; ik vraag u waar uw duidelijkheid ligt.

De heer A. Denys : Ik heb gezegd dat er voor de eerste maal regionale verantwoordelijkheid is in verwerkt. Niemand kan dit ontkennen.

De heer J. Van Elewycck : U gebruikt het woord „verantwoordelijkheid” en

Van Elewijck

dat is mij niet duidelijk.

De heer A. Denys : Wat men ook moge beweren, voor de eerste maal dat de PW meewerkt aan een staalplan, is er verworven geworden, dat al de nieuwe middelen die ooit nog nodig zouden kunnen zijn, gewestelijk zullen aangerekend worden. Wij hebben dan ook niet gearzeld om op dat punt onze volle instemming te betonen met het staalakkoord van 26 juli. Andere belangrijke punten voor Vlaanderen in het staalakkoord van 26 juli, is de gemeenschappelijke behandeling van drie „probleem-dossiers”, namelijk deze van gewestelijke verbintenissen uit het verleden, de nationale sectoren, en de Brusselse gemeenten.

Reeds in mijn uiteenzetting in de Kamer van Volksvertegenwoordigers tijdens het debat van de jongste bijzonder-machten-wet, had ik gewezen op de noodzakelijkheid en de wenselijkheid hiervan. Ik huiver bij de gedachte dat men deze dossiers afzonderlijk zou behandeld hebben. Wat een catastrofe zou dat geweest zijn voor de nu reeds zo zwaar belaste staatsfinancien.

Stel U voor dat men het dossier van de lasten uit het verleden afzonderlijk had aangepakt, dan had Wallonië - door de juridische constructies vervat in de staatshervorming van 8 en 9 augustus 1980 - als tegenprestatie voor de hulp aan Vlaanderen ook middelen gekregen, die in verre de behoeften van Wallonië zouden overtreffen.

Andersom zou de situatie geweest zijn, bij een afzonderlijke aanpak van het dossier van de nationale sectoren : Vlaanderen zou veel meer „compensaties” gekregen hebben dan het nodig heeft voor de financiering van de nationale sectoren gelegen in het Vlaams gewest.

De heer A. De Beul : Dit is precies de misvatting. De nationale regering moet de schulden erkennen die ze zelf in het verleden gemaakt heeft en die ze de plicht heeft te betalen. Of dit voor Vlaanderen weinig en voor Wallonië veel is, doet niet ter zake : de nationale regering is verplicht deze schulden te betalen. Men moet niet

proberen ze te regionaliseren. Dit heeft men verkeerdelijk gedaan.

De heer A. Denys : Eén zaak is zeker : indien men beide dossiers afzonderlijk had behandeld, zou men alleen voor de vijf nationale sectoren bijvoorbeeld een superlening van circa 100 miljard hebben nodig gehad om de zaak op te lossen. Dat betekent een budgettaire weerslag van 15 miljard per jaar. Nu de drie dossiers tesamen worden behandeld, kost het 13,6 miljard per jaar. Dat is een groot verschil en het getuigt niet alleen van spitsvondigheid, maar van de politieke wil om de dossiers ten gronde aan te pakken.

Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, terugkomend op het specifieke punt van de regeling van de lasten van het verleden, moet men het onderscheid maken tussen de lasten van de gemeenschappen en de gewesten en de lasten eigen aan de nationale sectoren.

Wat het eerste punt betreft, namelijk de lasten van het verleden van de gewesten en de gemeenschappen, hier kan niemand ontkennen dat er op dat vlak een succes is geboekt. De nationale regering is volledig ingegaan op het verzoek om de budgettaire lasten, voortvloeiend uit de verbintenissen aangegaan tijdens de periode 1975-1979, volledig op zich te nemen.

Het principe van de eigen financiële verantwoordelijkheid, vastgelegd in de toebedeling van de successierechten, sluit de transfert van fiscale middelen van het ene gewest naar het andere uit. De toebedeling van deze successierechten mag daarenboven als definitief verworven worden beschouwd, wat betekent dat ook voor een langere periode de zogenaamde lasten uit het verleden definitief zullen zijn vereffend.

De verschillende scenario's ter zake tonen aan dat er een overbrugging van de thesaurie noodzakelijk is voor enkele jaren, tot men aan de zogenaamde kruisperiode komt. Het zal erop aankomen dat er op een soepele wijze met de renteloze kredietlijn wordt omgesprongen zodat eventuele thesauriemoeilij kheden kunnen worden opgevangen.

Wat nu de lasten van het verleden van de nationale sectoren betreft, hier rijzen toch wel enkele vragen. Als ik de tekst van het akkoord goed heb begrepen, betekent de overname van de lasten van het verleden van deze nationale sectoren dat de centrale overheid alle schulden en lasten voortspruitend uit de voorziene enveloppes van vroeger vastgestelde herstructureringsplannen door de centrale overheid op zich worden genomen. Dit impliceert onder meer ook de staatswaarborg voor kredieten aan Cockerill-Sambre ten belope van 51,1 miljard. Men kan zich afvragen wat er zal gebeuren met de uitwinning van de staatswaarborg ingeval van faillissement van Cockerill-Sambre. Zal het de Staat zijn die de toekomstige investeringen van Cockerill-Sambre zal waarborgen, of zal het daarentegen het Waalse Gewest zijn ? Zullen de banken voldoende vertrouwen hebben in de waarborg van het Waalse Gewest ? Allemaal vragen die prangender worden naargelang de situatie van Cockerill-Sambre slechter en slechter wordt.

Het zal mij interesseren te weten welke interpretatie de Executieve geeft in dit verband aan het staalakkoord van 26 juli.

De heer O. Van Ooteghem : Diezelfde als die van u.

De heer A. Denys : In het algemeen genomen, kan de PW-fractie niet anders dan zich verheugen over de wijze waarop met staatsmanschap dit aarts-moeilijke dossier werd opgelost ; opgelost in alle geval wat de politieke consensus terzake betreft. Meer bekommerd ben ik echter voor de uitvoering ervan. En alhoewel dat minder tot de bevoegdheid behoort van de Vlaamse Raad, en de Executieve, kan ik niet nalaten om deze tussenkomst met een sterke blijk van bekommernis terzake.

Sedert het akkoord van 26 juli zou Cockerill-Sambre opnieuw boven de vastgelegde enveloppe, drie miljard nodig gehad hebben. Deze som zou dus zitten in een nieuwe enveloppe, die zal moeten gefinancierd worden door de Waalse erfenisrechten. Als ik de minister van economische zaken goed begrepen heb, wordt dit tekort op dit ogenblik voorgefinancierd met

Denys

de gelden bestemd voor investeringen, en ter beschikking gesteld door Boël-invest. In die zin wordt dus het akkoord tenvolle gerespecteerd. Maar de stijgende omvang van de tekorten, het uitblijven van enige vorm van sociaal akkoord, ook het uitblijven van het akkoord van het personeel via een referendum, roepen allemaal levensgrote vragen op.

Ik weet wel dat vooral de samenwerkingsakkoorden met andere bekkens van belang zijn, om een duidelijker beeld te krijgen over de toekomst van Cockerill-Sambre en over de uitvoering van het plan. En ook dat zoiets tijd in beslag neemt. Maar intussen stapelen de tekorten zich op, en hebben we :

- nog geen enkele aanduiding gekregen,

- nog geen enkel teken gezien van de kant van Cockerill-Sambre, dat wijst op de bereidwilligheid tot sanering, besparing en inlevering. Allemaal zaken die volgend expert Gandois noodzakelijk zijn om Cockerill-Sambre een nieuwe kans te geven. Zoals gezegd, het uitblijven van dit alles stemt ons argwanend en wrevelig.

De enige garantie in deze ganse zaak Cockerill-Sambre, die wij als Vlamingen hebben, is de verworvenheid in het staalakkoord van 26 juli, namelijk dat alle bijkomende schulden en tekorten ten laste vallen van Wallonië zelf.

Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, om te besluiten wens ik erop te wijzen dat het onze taak en deze van de Executieve zal zijn, nauwgezet toe te zien, dat er op dat vlak niets uitgehold wordt, en dat er terzake geen enkel evenwicht gebroken wordt. Dan zal men daadwerkelijk kunnen vaststellen, dat de voornaamste doelstelling van de regionalisering, namelijk de eigen verantwoordelijkheid - ook gerealiseerd is.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer Denys, mag ik u één enkele vraag stellen. Veronderstel dat een genummerd koninklijk besluit zou op komst zijn waarbij, laten wij zeggen in artikel 8

wordt bepaald, dat vanaf 1983 de opbrengst van de successierechten volledig zou worden toegewezen aan elk van de gewesten - zoals u weet is dit voorzien in de gewone wet tot financiering van de gewesten en gemeenschappen - maar dat in het daaropvolgend artikel 9 zou gestipuleerd worden dat deze middelen worden ingeschreven op een speciaal fonds en dat van dit fonds voor de nationale regering de financieringsmiddelen voor de nationale sectoren worden afgenomen. Hoe zou u op een dergelijk „beleid van staatsmanschap” reageren ?

De heer A. Denys : Ik geloof dat wij op de zaken niet moeten vooruit lopen.

De heer J. Van Elewyck : Wij lopen maar een paar dagen vooruit. Hier is het ontwerp van koninklijk besluit.

De heer A. Denys : Dat kan zijn. Wij richten thans onze aandacht op het debat dat was aangekondigd, met name over het advies van de Vlaamse Executieve van 28 juli 1983. Laten wij de zaken niet met mekaar verwarren. **(Applaus bij de CVP en de PVV)**

De Voorzitter : De heer Dupré heeft het woord.

De heer J. Dupré **(op de tribune)** : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, waarde collega's, ik zal een korte en zoveel mogelijk objectieve uiteenzetting houden in verband met de regeringsbeslissing van 26 juli 1983. Ik laat het vanzelfsprekend aan uw oordeel over of deze objectiviteit juist zal zijn.

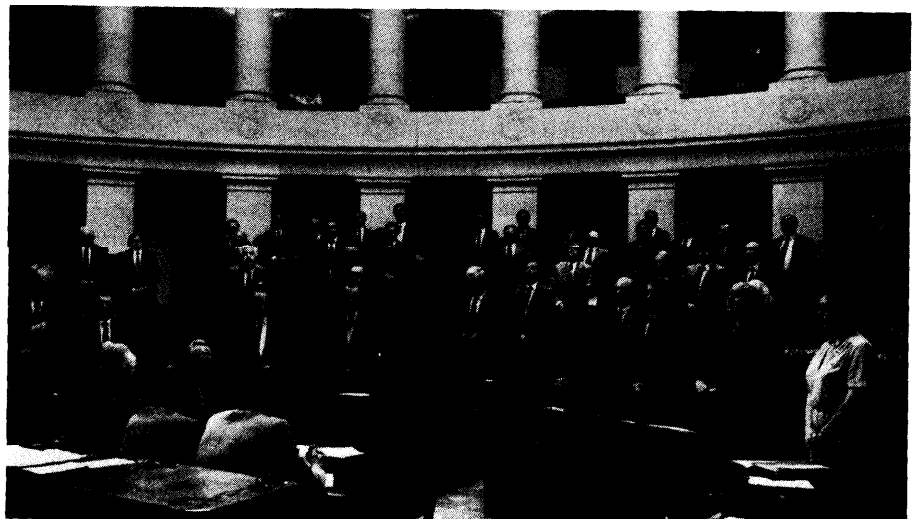
Iedereen weet dat de regeringsbeslissing van 26 juli 1983 een compromis is. Hierin zijn voor ons zowel goede als minder goede dingen vervat.

De grote vraag die ik mij stel en waarvoor ik enig voorbehoud maak, houdt verband, niet met het compromis op zich zelf, maar met de uitvoering van de beslissingen voor Cockerill-Sambre op het terrein. Bij andere gelegenheden heb ik reeds een reeks cruciale vragen in dat verband kunnen stellen.

Enkele van de bijzonderste vragen wil ik hier toch even herhalen.

Vooreerst rijst de vraag of het zo is dat de afslanking ditmaal daadwerkelijk zal gebeuren ?

Zal de geplande afslanking van het plan-Gandois en die aanvaard is door

De PW-fractie (links) en de VU-fractie (rechts) tijdens de rouwhulde aan het adres van wijlen Koning Leopold III. Vooraan : de voltallige Vlaamse Executieve, op MinisterH. Schiltz (VU) na, die verhinderd was

Dupré

de nationale Regering - wij zitten hier te paard op de bevoegdheid van de nationale Regering en de bevoegdheid van deze Raad - de afvloeiing van 8.000 man inhouden ? Zal over één maand het personeel zich in het referendum positief uitspreken over de inspanningen ? Zal de EEG haar akkoord verlenen over de financiële hulp voorzien in het plan Gandois ? Deze laatste vraag is een beetje aan de aandacht van het publiek voorbijgegaan maar toch is zij niet onbelangrijk. Een vraag die op dit ogenblik meer aan de orde is : zullen de onderhandelingen in verband met de synergieën tot een goed einde kunnen worden gebracht ? Het is niet omdat de regering vandaag of morgen naar Nederland gaat en morgen nogmaals naar Luxemburg, dat wij moeten denken dat dit tot een goed resultaat zal leiden.

Een volgende vraag is technisch. Zal de 27 miljard die men gaat lenen zonder Staatswaarborg kunnen worden geplaatst ? Persoonlijk stel ik mij daarover bepaalde vragen. Tevens wenste ik te vernemen of de schrapping...

De heer V. Anciaux : U kent het antwoord.

De heer J. Dupré : . . . van de investeringsuitgaven voor Wallonië voor de aanvullende financiering, vooral in de eerste twee jaar niet een fictieve schrapping van deze uitgaven zal zijn. De Voorzitter had het in dit verband over zijn controlemechanisme.

De heer V. Anciaux : Daarop kent u het antwoord ook.

De heer J. Dupré : Dit zijn enkele van de meest belangrijke vragen die ik zou willen stellen in verband met de uitvoering van de beslissingen voor Cockerill-Sambre. Alleen als het antwoord op die vragen positief is, mag men deze grote derde reddingsoperatie voor Cockerill-Sambre verantwoord noemen en kan men die nieuwe nog als geloofwaardig doen overkomen.

Dat is een eerste reeks punten waarover ik het zou willen hebben naar aanleiding van de regeringsbeslissing van

26 juli jongstleden.

De heer O. Van Ooteghem : Mijnheer Dupré, mag ik u even onderbreken ? U weet dat bij het bepalen van de kredieten voor wegenwerken Vlaanderen erg wordt benadeeld en wij maar 34 à 35 procent ontvangen. Mocht de regering akkoord zijn om een gedeelte van de kredieten voor Wallonië wegenwerken naar de staalsector te verschuiven dan is dat toch nog geen reden tot juichen.

De heer J. Dupré : Mijnheer Van Ooteghem, hierover ben ik het met u eens. Ik vind dat de tot op heden bestaande verdeling nog niet overeenkomt met datgene waarop wij recht hebben maar ik wil zien of er werkelijk een schrapping is van zaken die waren vastgelegd. Daarom verheugt het mij te vernemen dat het over ordonnanceringskredieten moet gaan die als het ware reeds een vaste affectatie hebben. Men kan inderdaad een begroting van openbare werken fictief optrekken om dan weer te verminderen. Dat is ook mijn bekommernis. Ik zal, waarschijnlijk samen met u, trachten daarop nauwlettend toe te zien.

Ik zou nu even de politieke betekenis van het compromis van 26 juli willen evalueren. Ik geloof dat het probleem van de lasten van het verleden volgens mij goed is opgelost en dit om twee redenen. Ten eerste, dat probleem was zo acuut dat het de werking van onze Vlaamse instellingen op dit ogenblik reeds aan het hypothekeren was en dat er dus zo vlug mogelijk een oplossing moest worden gevonden.

Ten tweede, het gebruik van de techniek van de *ristorno*'s is voor mij geen slechte zaak. Ik geloof overigens dat de meeste leden van deze Raad achter deze techniek kunnen staan, die men beloofde te gebruiken voor deze zaak.

Daarnaast wil ik hier stellen dat de verdeling van de financiering voor de schulden van het verleden van de gewesten voor Cockerill-Sambre en voor de andere nationale sectoren, en dit volgens de opbrengsten van de erfenisrechten, volgens mij een rechtvaardige verdeling is. Waarom ? Omdat via de techniek van de *ristorno*'s zoveel naar de Gewesten terug-

gaat als er uit de Gewesten komt. Dit is een vorm van financiële verantwoordelijkheid.

De heer V. Anciaux : Dit is geen verantwoordelijkheid.

De heer J. Dupré : Mijnheer Anciaux, u verwacht het financiële aspect met het bevoegdheidsaspect. Zo dadelijk kom ik op het bevoegdheidsaspect én op zekere nadelen van het compromis terug, maar in globaal acht ik het compromis verdedigbaar, omdat er zoveel teruggaat naar de Gewesten als er uitkomt. De bij komende financiering wordt dus niet alleen „maximaal” betaald door het Waalse Gewest, zoals onze partij het had gesteld, maar „integraal”.

Nu wil ik het hebben over twee zaken die voor mij persoonlijk iets moeilijker liggen. Ten eerste, de 51 miljard CS-schulden uit het verleden, waarvoor alleen een staatswaarborg bestond, worden omgezet in een onvoorwaardelijke, echte verbintenis van de overheid. En ik wil dit bedrag wel even relativeren omdat het niet meer over 51 miljard gaat, maar om precies 29 miljard, want 22 miljard waren reeds vroeger beloofd namelijk 15 miljard omzetting van schuld in kapitaal, voorzien in het regeerakkoord plus ongeveer 6 miljard aan rentesubsidies.

De heer V. Anciaux : Maar niet in het regeerakkoord van 1981.

De heer J. Dupré : De 51 miljard worden dus gereduceerd tot het objectieve cijfer van 29 miljard, al geef ik toe dat voor dit bedrag een waarborg een echte verbintenis is geworden. Bovendien geef ik ook toe, mijnheer Anciaux, dat de Gewesten niet mogen beslissen over de bestemming van deze gelden bekomen via de *ristornotechniek*, tenzij na dekking van de lasten uit het verleden, na dekking van de kastekorten en na dekking van de bijkomende financiering voor de nationale sectoren. Pas als deze drie voorwaarden vervuld zijn, krijgen de Gewesten zeggingskracht over de bestemming van de geristorneerde erfenisrechten.

De heer V. Anciaux : Zij hebben zelfs geen fiscale bevoegdheid, want die is

Anciaux
afgeschaft.

De heer J. Dupré : Als u het mij toestaat, zou ik u het compromis van de beslissing van 26 juli in een wat breder verband willen plaatsen. Sommige beweerden dat dit de autonomie van de Gewesten beknotte. Ik geloof dat niet. Het heeft integendeel de autonomie van de Gewesten „voller” gemaakt omdat het de hypotheek van de lasten uit het verleden heeft weggewerkt, probleem dat ten slotte acuut was geworden.

Ten tweede, vind ik dat er een luik aan de autonomie van de Gewesten is toegevoegd namelijk de feitelijke financiering van de nationale sectoren.

De heer V. Anciaux : Hoeveel krijgt de Vlaamse Regering in feite meer ter beschikking ? o, o zeker !

De heer J. Dupré : Omdat er niet mag worden over beslist, kan er volgens u geen sprake van regionalisering zijn. Dat is niet juist. Het gaat om middelen, mijnheer Anciaux, die uit het eigen Gewest komen, en terug naar het eigen Gewest gaan en bovendien komt er een kleine extra bevoegdheid bij. Als de drie bepalingen die ik zoëven opsomde, worden nagekomen dan kan er een eigen bestemming gegeven voor een eigen stuk industrieel beleid.

De heer V. Anciaux : Dat is niet waar.

De heer J. Dupré : Voor mij is dit compromis een stap in de richting van de verdere federalisering, in de richting van de financiële regionalisering van de nationale sectoren. Dat kunt u toch niet ontkennen.

De heer V. Anciaux : Mijnheer Dupré, het is een stap terug, want de materie van de erfenisrechten behoort tot een reeks van acht die bij ristorno's kunnen overgeheveld worden en als dusdanig fiscale bevoegdheid geven aan Gemeenschappen en Gewesten. Inzake successierechten wordt de fiscale bevoegdheid trouwens later geschrapt.

De heer J. Dupré : En daarop zegt de Voorzitter van de Executieve dat het

doel moet zijn deze terug te brengen op de lijst van de te ristorneren bedragen.

De heer V. Anciaux : Hoeveel zullen wij daarvoor moeten betalen ?

De heer J. Dupré : Mag ik mijn redenering afmaken ? Het is in feite een financiële regionalisering, hoe u het ook draait of keert. In mijn ogen is dit een stap in de goede richting, stap waarop men niet kan terugkeren en die voor mij de aanloop is om morgen ook de bevoegdheid in dat verband te regionaliseren.

De heer V. Anciaux : De Voorzitter zegt zelf dat wij hierop moeten terugkeren.

De heer J. Dupré : Dat geldt alleen voor het aspect van de successierechten.

De heer V. Anciaux : Het ontkracht uw eigen principes.

De heer J. Dupré : Dit is niet juist. U kunt niet ontkennen dat dit een feitelijke financiële regionalisering is. Daarom vind ik het een stap in de goede richting. Voorheen was het industrieel beleid voor de industriële sectoren opgesplitst. Dit is tegen de natuur van de dingen in, omwille van intersectoriële samenhang in het industrieel beleid. Op de tweede plaats, indien men aan reconversie moet doen in sommige nationale sectoren, is het mogelijk dat men initiatieven moet nemen in andere sectoren, die regionale sectoren zijn.

Op het politieke vlak heeft men van Waalse zijde aan ons steeds „neen” gezegd wat betreft de regionalisering van de nationale sectoren, zowel in verband met het wetsvoorstel-Vanden Brande, als via het koninklijk besluit dat de consensus van de Gewestelijke Executieven moet wegdragen.

In feite zijn wij erin geslaagd om van het staaldossier een breekijzer te maken om toch reeds tot de feitelijke regionalisering van de nationale sectoren te komen. Dit vind ik een goede stap. Men kan zich afvragen waarom dit geen goede stap zou zijn. Voor mij is het een begin naar meer coherentie op het industriële vlak in het Vlaamse

Gewest. Wij zaten inderdaad opgescheept met nationale sectoren die geleid werden vanuit de nationale Regering en met andere regionale sectoren geleid vanuit de Executieve zonder rekening te houden met de interdependentie tussen beide.

De heer J. Van Elewyck : Dat is nog altijd het geval.

De heer J. Dupré : Als men kan beginnen, mijnheer Van Elewyck, met de feitelijke regionalisering tot zich te trekken, dan zeg ik dat dit een onomkeerbare stap is in de richting van de regionalisering van de bevoegdheden.

De heer V. Anciaux : Wie is in feite nog bevoegd inzake de vijf nationale sectoren ?

De heer J. Dupré : Van waar komt het geld van de successierechten, mijnheer Anciaux ? Komt het niet uit Wallonië als er morgen moet worden betaald ?

De heer V. Anciaux : Dat komt uit de nationale pot.

De heer J. Dupré : Gaat dit niet in de richting van wat uzelf wil, namelijk de financiële verantwoordelijkheid ?

De heer V. Anciaux : Hoeveel moeten de Walen meer betalen of, ingeval zij niets meer moeten betalen, hoeveel krijgen zij minder ?

De heer J. Dupré : Het probleem is dat zij morgen met eigen centen, die in het eigen gewest worden vergaard, zullen moeten betalen.

De heer V. Anciaux : Het is de nationale Regering die bevoegd blijft. Het blijft een nationale sector !

De heer J. Dupré : Voor mij is deze weg niet af; voor mij is dit een goede stap in de richting van de coherentie van het industrieel beleid ; voor mij – en dit is mijn persoonlijke opinie – rijst bovendien de vraag of wij niet naar een systeem moeten gaan waarbij alle materies in principe regionaal zouden zijn op economisch vlak, mits te blijven binnen enkele algemene normen en spelregels die het behoud van de economische en monetaire unie nog moeten kunnen trachten te behouden. Dus, zoveel mogelijk re-

Dupré

gionaliseren binnen het kader van de monetaire eenheid en de economische eenheid en de spelregels toepassen, die daarvoor nodig zijn om deze in stand te houden.

De heer V. Anciaux : Daarover kunnen wij praten.

De heer J. Dupré : Ik ook, mijnheer Anciaux, en daarover zullen wij samen overleg plegen. Voor mij is dit een goede stap. Wij moeten rekening houden met het feit - en ik richt mij tot de Volksunie - dat in alle federale staten die er bestaan, men nooit inzake federalisering zo ver is gegaan op het economische vlak als wij doen met de huidige regionalisering. Wij gaan verder. Andere staten zijn in een aantal materies verder gevorderd, maar op economisch vlak zijn wij voorlopers inzake federalisering.

De heer V. Anciaux : Er bestaat ook geen enkele unitaire staat met twee gemeenschappen die zo van elkaar verschillen.

De heer J. Dupré : De omstandigheden zijn niet dezelfde. Ik stel echter vast dat wij inzake federalisering op economisch vlak voorlopers zijn en meer doen dan de anderen.

Bij de niet-financiële regionalisering van de nationale sectoren dreigden wij tot een groot onevenwicht te komen bij de verdeling van de nationale middelen tussen Wallonië, respectievelijk Vlaanderen. Dit is een stap waarbij dit verder in onevenwicht brengen van deze nationale middelen een halt wordt toegeroepen. Het is waarschijnlijk een stap in de goede richting om morgen nog verder te gaan. **(Applaus)**

De heer V. Anciaux : Over het doel zijn wij het eens, doch niet over de stap die werd gezet.

De Voorzitter : De heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid heeft het woord.

Minister G. Geens **(op de tribune)** : Mijnheer de Voorzitter, geachte vergadering, uit respect voor deze vergadering zal ik trachten op al de aan mij

gestelde vragen te antwoorden, ofschoon bepaalde vraagstellers hier niet meer aanwezig zijn.

In verband met de lasten uit het verleden heb ik geen enkele kritiek gehoord op het bedrag dat vanaf 1983 ook de volgende jaren in onze begroting zal worden ingeschreven. Zoals ik reeds aanhaalde ligt dit bedrag immers hoger dan wie dan ook had kunnen bevroeden.

Wel werd er kritiek uitgebracht over de zogenaamde pre-affectatie van deze middelen. Er komen dus middelen bij die voor de lasten uit het verleden moeten gebruikt worden.

Ik vestig er uw aandacht op dat het overnemen van de lasten uit het verleden, of beter, de rechten en verplichtingen uit het verleden dit is het principe van de integrale rechtsopvolging door de gemeenschappen altijd unaniem door de Vlaamse Executieve werd aangehouden. Dit is gewoon het gevolg van het toepassen van het principe van de rechtsopvolging. Men neemt de lasten over zoals men de baten overneemt. Hierover is nooit discussie geweest. Gezien hiervoor dus steeds een unanieme beslissing heeft bestaan in de Vlaamse Executieve, kan het argument van de pre-affectatie niet opgaan.

Ik heb geen kritiek gehoord op het vlak van de saldi en evenmin op dit van de verdere regionalisering van het tewerkstellingsbeleid en op het beleid inzake het toegepast wetenschappelijk onderzoek en de impulsen, met name de industriële hefboomen. Eind juli werd dienaangaande een vooruitgang gemaakt die niemand had durven voorspellen.

De heer V. Anciaux : Hoe noemt u dit een vooruitgang ? Welk is het percentage dat er inzake de hefboomen van het industrieel beleid, onder meer de instrumenten van het wetenschapsbeleid, werd gefederaliseerd ?

Minister Geens : Er werd beslist dat op 1 januari de Dienst voor Nijverheidsbevordering zal worden afgeschaft en naar de Gewesten zal overgaan.

De heer V. Anciaux : Hoeveel ?

Minister G. Geens : Voor het IWONL

zal 1/3 van de kredieten naar de Gewesten worden overgeheveld.

De heer V. Anciaux : Hoeveel is dat krediet ?

Minister G. Geens : Dit vormt in totaal 3 miljard. **(Onderbreking van de heer Anciaux)** Als ik vraag hoe men naar Machelen gaat, dan moet u mij toch niet zeggen dat men de eerste kilometer daar is en de tweede daar. Zeg mij dat ik langs Diegem moet rijden dan wel langs Leuven. Op het vlak van de industriële hefboomen werden concrete beslissingen genomen over wat tot de bevoegdheid van de Minister van Economische Zaken behoort. In verband met de andere impulsen die gesitueerd zijn in de begroting van wetenschapsbeleid, massa 3 en 4, werd beslist dat deze kredieten moeten worden geanalyseerd met het oog op een overdracht naar de Gewesten.

Die beslissing is genomen en moet worden uitgevoerd. Bij mijn weten is het de taak van de ministers de genomen beslissingen uit te voeren. Mocht dit niet gebeuren, zullen wij hen eraan herinneren.

De heer V. Anciaux : Dat is een kleine stap ! Het gaat hier over 2,5 miljard op een geheel van ongeveer 60 miljard.

Minister G. Geens : Dat is onjuist. Ik weet niet waar u die 60 miljard haalt !

De heer V. Anciaux : Weet u het niet ?

Minister G. Geens : Ik weet zeer goed welke hefboomen in aanmerking komen voor regionalisering en welke niet. Wij hebben daarover trouwens een uitvoerig document door de commissie Beernaert laten opstellen.

De heer V. Anciaux : Tot welk cijfer komt de commissie Beernaert ?

Minister G. Geens : Men moet dat ernstig lezen en niet drie of vier posten optellen die niet optelbaar zijn.

Wat heb ik over die 51 miljard gehoord ?

Zaken die voor mij volslagen nieuw zijn. In het advies van 29 maart heeft de Executieve zonder omwegen gesteld - ik heb het daarstraks in het kort aangehaald, maar ik zal de tekst opnieuw lezen - „dat alle door de na-

Geens

tionale overheid aangegane verbintenissen ten aanzien van het geheel van de nationale sectoren en ten aanzien van de Vlaamse staalbedrijven integraal moeten worden nagekomen." Dit is het antwoord op al deze vragen. Dit is door de negen ministers van de Executieve onderschreven. Ik heb dit ter bespreking in de commissie van de Vlaamse Raad voorgelegd. Wij hebben deze materie grondig besproken in deze Raad en nadien eenparig, behoudens vier leden een resolutie goedgekeurd.

De heer V. Anciaux : Wanneer ? Ik heb gelezen dat deze verbintenissen steeds werden aangegaan in het kader van het evenwicht tussen de enveloppes. Welnu, in het evenwicht tussen de enveloppes waren deze 51 miljard niet voorzien. De heer Dupré spreekt wel over 15 miljard en nadien nog eens over 6 miljard. In het evenwicht van de enveloppes voorzien bij beslissing van mei 1981 waren zelfs de miljarden aangehaald door de heer Dupré niet voorzien. De engagements van het verleden, waarover wij steeds hebben gesproken - ook in de resolutie van die Raad - liggen in het kader van dat evenwicht tussen de enveloppes. Die 51 miljard vallen buiten dit evenwicht.

Minister G. Geens : Wij gaan hier niet discussiëren over cijfers.

De heer V. Anciaux : U moet alles zeggen, mijnheer de Minister. Wanneer u over verbintenissen spreekt moet u ook zeggen binnen welk kader deze liggen.

Minister G. Geens : Ik kan over het staaldossier vele betekenisvolle cijfers citeren. Dat stelt geen enkel probleem. Maar ik stel mij hier op het vlak van het principe. Wij hebben gezegd dat alle door de nationale overheid aangegane verbintenissen ten aanzien van het beheer van de nationale sectoren en ten aanzien van de Vlaamse staalbedrijven integraal moeten worden nagekomen.

De heer V. Anciaux : Thans zwijgt u over het evenwicht.

Minister G. Geens : Die zijn er inbe-

grepen.

Wat de nationale sectoren in het algemeen betreft, heb ik reeds een antwoord gegeven op de gestelde vragen. Wij kunnen er verder op terugkomen, maar de zaak werd beslecht, met een eenparig standpunt van de Vlaamse Executieve, dat trouwens unaniem door de Vlaamse Raad werd onderschreven. Wij moeten in onze redeneringen een weinig logica hebben, en niet naargelang het uitvalt van het ene naar het andere gaan.

Ik vind dat wij meer respect moeten opbrengen voor onszelf, voor de Vlaamse Raad en dat de ministers van de Vlaamse Executieve meer respect moeten opbrengen voor de instelling als dusdanig. Wanneer zij bepaalde standpunten hebben ingenomen moeten ze daar ook bij blijven. Men moet een klein beetje rechtlijnig en consequent zijn.

De heer V. Anciaux : Het is daarom dat ik niet tevreden ben met uw antwoord. U hoort hier inderdaad de waarheid te spreken en niet voor een deel te verstoppen.

Minister G. Geens : Ik spreek de waarheid.

De heer V. Anciaux : U kunt overigens niet weerleggen wat ik heb opgemerkt.

De heer G. Geens : Ten vijfde, wat de nationale sectoren in het algemeen betreft - mijnheer De Batselier, ik had niet gezien dat u in de zaal was, de heer Dhoore heeft zich verontschuldigd omdat hij niet langer kon blijven - heeft men gezegd dat de verantwoordelijkheid van de gewesten naar de nationale sectoren toe een gedeelde verantwoordelijkheid is. Daar zal niemand gelukkig mee zijn. Er is echter geen andere uitweg. Het staat vast dat de nationale sectoren niet kunnen worden geregionaliseerd - en daarvan zijn duidelijke bewijzen geleverd. Een regeling via een koninklijk besluit was onmogelijk omdat de Waalse Executieve van meet af aan „neen” had gezegd en een regeling via een herschikking bij wege van speciale meerderheden was eveneens onmogelijk.

De heer J. Van Elewyck : Dat is nooit

bewezen. De indieners hebben het nooit willen laten stemmen.

De heer N. De Batselier : Mijnheer de Minister, mag ik u even onderbreken ?

Minister G. Geens : Op die manier kunnen wij hierover nog uren discussiëren. Men moet toch constateren dat het niet kon.

De heer N. De Batselier : U heeft mij daarnet ook onderbroken. Ik probeer dat dus nu ook te doen, maar zeer kort.

Minister G. Geens : Daarnet ging het om een zeer belangrijk punt.

De heer N. De Batselier : Wanneer u zegt dat zolang u ter zake geen bijkomende middelen krijgt, het onmogelijk is dit te verwezenlijken, meen ik dat u nog over het drukkingsmiddel naar Wallonië toe beschikte, waardoor een oplossing zou bekomen worden, vooral omdat een aantal andere eisen waren gesteld en omdat men in Wallonië in principe zeker niet tegen de regionalisering van de nationale sectoren is gekant. Men wil deze alleen koppelen aan andere dossiers. U en uw partijgenoten hebben verboden hierover een uitvoerige discussie te houden. Dat was duidelijk een politieke optie. Nochtans vormde dat een geheel. Als men dat nu nog wou beperken tot de vijf nationale sectoren, meen ik dat daar ook een oplossing kon worden bereikt als men maar zijn drukkingsmiddel behield. In dat verband heb ik zoëven aangetoond dat wij in 1987 voor een totaal omgekeerde situatie zullen staan. Ik vrees dat de Walen dat drukkingsmiddel zullen gebruiken.

De heer V. Anciaux : Zeer juist. U hebt deze kans gemist.

Minister G. Geens : Dat is veel gezegd. Ik heb uitdrukkelijk opgesomd wat naar aanleiding van deze kans werd gerealiseerd. En verontschuldig mij, maar ook daarover gingen wij akkoord. Al deze zaken werden opgesomd. Twee ervan werden integraal opgelost. Punt 1 reikt trouwens veel verder dan wat men aanvankelijk aan de onderhandelaars had meegegeven. Met de punten 3 en 4 zijn we volop bezig. Bij voorbeeld op het stuk van de hefboomen is het nogal evident dat u

Geens

de kredieten voor het IWONL niet van het ene jaar op het andere kunt regionaliseren. Het gaat over langlopende contracten die bijgevolg hun weerslag hebben over verschillende jaren. Degenen die hun handtekening op die contracten hebben geplaatst moeten hun verplichtingen nakomen.

Wanneer ik u zeg dat het niet mogelijk was de nationale sectoren te regionaliseren ga ik uit van de institutionele realiteit. Wat dus aan de dossiers was gekoppeld in onze richting, is gerealiseerd.

De heer Dhoore heeft een vraag gesteld in verband met de enveloppes voor de KS en u, mijnheer de Batelier, bent daar ook op ingegaan. Er werd gesteld dat de verbintenissen aangegaan zijn in het geheel, dat dus ook de enveloppe voor de KS blijft behouden voor de voorziene periode en dat wij nadien - eens dit voltooid - zowel voor de steenkool, de Vlaamse staalbedrijven, de scheepsbouw, als de textiel enzovoort, inderdaad de eigen verantwoordelijkheden moeten dragen.

Dit ligt volkomen in de lijn van de beslissing. De financiële middelen die men aan de Gewesten bij wijze van ristornering heeft overgemaakt, zijn daarvoor bedoeld. Nu weet ik wel dat men zeer nauwkeurig op deze middelen toeziet. Ik wens hier toch even te zeggen dat wij altijd het resultaat van wat wij zelf hebben bevochten, onderschatten, wat ook een vorm van een understatement is. Wanneer men weet dat bepaalde belastingen verhoudingsgewijze een opbrengst van twee derde aan Vlaanderen opleveren en wanneer men bovendien weet dat de groei van deze belastingopbrengsten ook nog in ons voordeel speelt, wil dit vanzelfsprekend zeggen dat men als uitgangspunt ook rekening dient te houden met het feit dat deze inkomsten verhoudingsgewijze en krachtens hun interne groei aanzienlijk zullen verhogen.

De heer V. Anciaux : Zult u ermee doorgaan ?

Minister G. Geens : Wat is reeds allemaal geristorneerd ?

De heer V. Anciaux : Wij hebben het niet over al die andere die reeds geristorneerd zijn. Maar zijn de successierechten geristorneerd ?

Minister G. Geens : Daar zal ik onmiddellijk iets over zeggen. Thans spreek ik over de zes belastingen die ristorneerbaar waren en waarvan er reeds vijf geristorneerd zijn. Op het culturele vlak is het kijk- en luistergeld, enige mogelijk ristorneerbare belasting, reeds in ruime mate aangepakt. Bijgevolg wens ik zeer duidelijk te zeggen dat wij tegen alle verwachtingen in, op zeer korte termijn zeer ver zijn gevorderd.

Inzake de enveloppe voor de KS heb ik zeer duidelijk gezegd dat ik stappen heb ondernomen bij de Eerste Minister om na te gaan of men inderdaad heeft beslist wat in het beheerscontract werd overeengekomen. Daarover heeft de heer Dhoore een paar interpretaties gegeven, namelijk over wat een frank is.

Ik zeg : een frank is een frank, maar ik heb vandaag geleerd dat voor dergelijke uitspraken verschillende interpretaties mogelijk zijn. Laten wij nu nagaan wat daarmee juist worde bedoeld.

De mogelijke uitbreiding van de regionaal opgedeelde verantwoordelijkheden, de verdeling nationaal-regionaal...

De heer V. Anciaux : Hoe moet u het nog uitdrukken ?

Minister G. Geens : Men heeft gezegd dat het systeem voor verdere toepassing vatbaar is. Dat is evident. Tot nu toe is daarover niet beslist. Het enige waarop het van toepassing is zijn de nationale sectoren.

De heer V. Anciaux : En de staatswaarborg voor Zeebrugge, wat is daarmee gebeurd ?

Minister G. Geens : Niemand heeft gezegd dat Zeebrugge moest worden regionaliseerd.

De heer V. Anciaux : Maar daarvoor werd de staatswaarborg toch aan de nationale Regering toegewezen.

Minister G. Geens : Hierover heeft een

lid van uw partij zijn wijsheid gehaald bij een Waalse partijvoorzitter. Ik geef mijn interpretatie en ik neem aan dat die evenveel waard is als die van een voorzitter van de PRL.

De heer O. Van Ooteghem : Die uitspraak is nooit tegengesproken.

De heer V. Anciaux : Wat is er nu gebeurd met de staatswaarborg voor Zeebrugge, want die hing ook samen met andere aangelegenheden ?

Minister G. Geens : Dat is iets helemaal anders. Dat heeft hier niets mee te maken.

De heer V. Anciaux : Toch wel.

Minister G. Geens : U moet dat toch weten. U waart erbij toen we samen beslissingen hebben genomen. Er is een verschil tussen enerzijds de haven en anderzijds Distrigaz.

De heer V. Anciaux : Ik heb het over Zeebrugge. Weer geen antwoord !

Minister G. Geens : De regeling die inzake successierechten werd getroffen is inderdaad een gevolg van het feit dat men niet tot een juridisch formele regionalisering kon overgaan en niet gewild heeft van de andere formule, namelijk er verder nationale gelden voor gebruiken. Men heeft er geld voor gebruikt dat in principe aan de Gewesten toekwam.

De heer J. Van Elewyck : Nu hebt u het weer over principes.

Minister G. Geens : Ik weet niet wat u tegen een degelijke formule hebt. Men had evengoed kunnen voortgaan met het nationaal beheren van de nationale sectoren met nationale gelden. Dat heeft men niet gedaan. Men heeft het gedaan met gelden waarvan de oorsprong aanwijsbaar is.

De heer V. Anciaux : De oorsprong van alle geld is ergens aanwijsbaar.

Minister G. Geens : Wanneer de nationale gelden zijn opgebruikt put men uit de middelen die beschikbaar zijn voor de Gewesten.

Vooraleer u over een dergelijke formule, inzake de successierechten, te beklagen, zou men integendeel, ook in de logica van de federalisering, re-

Geens

bus sic stantibus, dit een reële vooruitgang moeten vinden.

De heer N. De Batselier : Mijnheer de Minister, mag ik u even onderbreken ?

Als u zegt dat het een voordeel is dat men financiële middelen zoals diegene die voortkomen uit de successierechten, daarvoor gebruikt, is het dan niet zo dat men hier geristorneerde belastingen, die in feite hadden kunnen dienen voor gewestelijke materies, hier aanwendt voor nationale materies.

Zo bent u er in feite op een dubbele manier tussen genomen. Enerzijds hebt u geen inspraak in het beleid van de nationale sectoren en anderzijds worden middelen die normaal regionaal moesten worden aangewend, voor die nationale sectoren gebruikt.

De heer V. Anciaux : Daarom zeg ik dat het een stap terug is in plaats van een stap vooruit.

Minister G. Geens : Men moet nagaan wat die lijst inhoudt. Er wordt nergens gezegd dat die lijst moet worden uitgeput vóór 1984. Er staat in dat deze lijst van belastingen wordt opgevuld naar gelang de bevoegdheden die aan de Gewesten en de Gemeenschappen worden toegekend.

De heer J. Van Elewyck : Naar gelang van de behoeften, staat er geschreven.

Minister G. Geens : Dan zit men volledig in het consumptiefederalisme. De behoeften, op economisch vlak, zijn oneindig. De middelen zijn dat echter niet. Het eerste wat men leert is dat de oneindige behoeften moeten worden tegemoet getreden met beperkte middelen. Men kan de behoeften van het Vlaamse beleid tot in het oneindige optrekken en zeggen aan de nationale regering dat daarvoor geld moet ter beschikking worden gesteld.

De heer N. De Batselier : Dat is een verouderde definitie.

Minister G. Geens : Daarover gaat het niet. Het gaat over de overdracht van bevoegdheden van de nationale Staat naar de Gewesten of de Gemeen-

schappen en waarmede concomitant de middelen moeten worden overgedragen.

Ten slotte is er de solidariteit in de Gewesten. Ik vind het belangrijk dat de heer Dhoore daarop de aandacht heeft gevestigd. Dat zal één van de opgaven zijn waarmede de Vlaamse Raad zal worden geconfronteerd. Dan zal men niet meer kunnen zeggen dat de Walen of de Brusselaars niet willen. Op dat ogenblik zullen wij onze eigen verantwoordelijkheid moeten nemen en nagaan hoe wij in Vlaanderen de zaken willen zien evolueren.

De regio Limburg is bijzonder zwaar getroffen door de werkloosheid. Ik zeg niet dat dit een gevolg is van een vermindering van de tewerkstelling want deze is ook in Limburg sedert 1974 gestegen, globaal en zelfs in de industriële sectoren. De groei van de actieve bevolking ging echter veel sneller zodat er een zeer grote stijging van de werkloosheid is. Dat geldt ook voor het arrondissement Turnhout. Wij hebben trouwens consequent, mijnheer Dupré, het ontwikkelingsgewest Noord-België over deze regio uitgespreid. Iedereen weet dat. Wij zullen voor bepaalde streken niet alleen verbaal een bijzondere aandacht moeten opbrengen. Wanneer ook de Vlaamse Gemeenschap over beperkte middelen beschikt dan betekent dit dat deze prioritair moeten worden aangewend. Dan zullen wij zien of de solidariteit tussen de Vlamingen zo groot is als wij nu soms vrijblijvend kunnen zeggen. Op dat ogenblik zullen wij immers verplicht zijn onze verantwoordelijkheid te nemen. Ik hoop alleen maar dat wij in dezelfde zin zullen handelen zoals wij er nu in abstracto over spreken.

Mijnheer de Voorzitter, ik meen dat ik heb geantwoord op de opmerkingen die werden naar voor gebracht. Ik verheug mij over de geest waarin dit debat heeft plaatsgevonden. Het is één van de eerste keren dat wij over een economisch onderwerp in deze Raad een verregaande discussie hebben gevoerd. Ik meen dat dit een inhoudvol debat is geweest. **(Applaus bij de CVP)**

De Voorzitter : De heer Van Ooteghem heeft het woord.

De heer O. Van Ooteghem **(op de tribune)** : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, ik geloof dat men hier bewust of onbewust enigszins verwarring heeft geschapen.

Men heeft hier namelijk de indruk gewekt alsof de Commissie en de Raad zouden hebben ingestemd met het consolideren van de schulden uit het verleden van Cockerill-Sambre. Mijns inziens is dit niet het geval.

De heer Dupré kan er zeker mee instemmen wanneer ik zeg dat over die 29 miljard schulden, waarvoor staatswaarborg bestond en die nu in kapitaal zijn omgezet, in deze Raad nooit in stemming is geweest. Die 29 miljard moesten maar betaald worden wanneer Cockerill-Sambre failliet ging. Tot hiertoe is dat nog niet het geval. Bovendien zijn er bijkomend 6 miljard investeringen in de koude sector te Luik...

De heer J. Dupré : Ja, maar dit in ruil voor de coulée-continue van Seraing. Dat investeringspakket van 6 miljard was voorzien in het oude plan. Men heeft alleen de bestemming gewijzigd ; het is dus geen uitbreiding van de enveloppe voor de investering, wel een bestemmingswijziging.

De heer O. Van Ooteghem : Daar kan men alle kanten mee uit. Volgens mij is dit een nieuwe investering die nu is besloten. Bovendien zijn er de 6,1 miljard vroeger geplande subsidies die eveneens zijn toegepast. Dan vergeten wij nog te spreken van het sociale luik : de heer Gandois schat dit op 12 miljard. Een gedeelte daarvan zal weliswaar door de EGKS worden betaald. Hoe dan ook, het is een zeer zwaar financieel probleem dat wij niet kunnen ontkennen.

Vervolgens is er nog de staatswaarborg voor Belfin, die 11 miljard zal bedragen. U kan natuurlijk zeggen dat het maar om een staatswaarborg gaat...

De heer J. Dupré : Dat is wel een oude verbintenis. Belfin had bovendien al vroeger een staatswaarborg. Die 51 miljard is te verminderen met 22 miljard, zijnde iets meer dan 15 miljard uit het regeerakkoord en 6 miljard uit

Dupré

rentesubsidies ; blijft dus nog 29 miljard. Ter zake geef ik toe dat dit een omzetting is geweest van de waarborg tot een gewone verbintenis.

De heer O. Van Ooteghem : Hoe dan ook, iedereen zal moeten toegeven dat voor tientallen miljarden nieuwe verbintenissen tot stand zijn gekomen waarmee deze Raad en zeker ook onze commissie zich nooit akkoord hebben verklaard. (**Applaus bij de VU**)

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (**Nee**)

Indiening van moties

De Voorzitter : Door de heren Van Elewyck en Van Grembergen werd tot besluit van het debat over de verklaring van de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, op verzoek van het Bureau van de Vlaamse Raad, over het advies van de Vlaamse Executieve van 28 juli 1983 betreffende de voorgenomen regeling voor de lasten van het verleden van Gewesten en Gemeenschappen, voor de financiering van de nationale sectoren van de economie en voor de herstructurering van Cockerill-Sambre, een met redenen omklede motie ingediend die luidt als volgt :

De Vlaamse Raad,

- gehoord de verklaring van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve over het advies van 28 juli 1983 van de Vlaamse Executieve betreffende de voorgenomen regeling voor de lasten van het verleden van Gewesten en Gemeenschappen, voor de financiering van de nationale sectoren van de economie en voor de herstructurering van Cockerill-Sambre ;

- gehoord de diverse tussenkomsten ;
- bevestigt dat de Vlaamse Raad en de Vlaamse Executieve in alle omstandigheden hun volle bevoegdheden moeten uitoefenen.

Door de heren De Grève en Verhaegen werd tot besluit van het debat over de verklaring van de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, op verzoek van het Bureau van de

Vlaamse Raad, over het advies van de Vlaamse Executieve van 28 juli 1983 betreffende de voorgenomen regeling voor de lasten van het verleden van Gewesten en Gemeenschappen, voor de financiering van de nationale sectoren van de economie en voor de herstructurering van Cockerill-Sambre, een eenvoudige motie ingediend die luidt als volgt :

De Vlaamse Raad,

- gehoord de verklaring van de heer Gaston Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, over het advies van de Vlaamse Executieve van 28 juli 1983 betreffende de voorgenomen regeling voor de lasten van het verleden van Gewesten en Gemeenschappen, voor de financiering van de nationale sectoren van de economie en voor de herstructurering van Cockerill-Sambre ;

- gehoord het daaropvolgend debat ;
- gaat over tot de orde van de dag.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, in verband met de tekst die collega Van Grembergen en ik zelf hebben ingediend en die bevestigt dat de Raad en de Executieve in alle omstandigheden hun volledige bevoegdheid moeten kunnen uitoefenen, moet ik toch doen opmerken dat moeilijk een constructiever tekst kan neergelegd worden. Ik begrijp dus niet waarom er eveneens een eenvoudige motie werd ingediend.

De Voorzitter : Mijnheer Van Elewyck, ik heb u de twee moties voorgelezen die ik heb ontvangen.

De heer G. Verhaegen : Mijnheer de Voorzitter, ik dacht dat wij een discussie over de inhoud van de motie zouden kunnen houden bij de stemming.

De inhoud van de motie van de heer Van Elewyck is zo evident dat deze stellingname niet moet bekrachtigd worden bij middel van een motie. Het is duidelijk dat de Vlaamse Executieve haar bevoegdheden moet uitputten.

Wanneer men voldoening krijgt bij

een interpellatie dan wordt er een eenvoudige motie ingediend.

Het betrof hier geen interpellatie maar een verklaring. Ik meen echter dat er een duidelijk onderscheid bestaat tussen een mededeling en een verklaring en dat op een verklaring van één van de leden van de Executieve er en een motie en een stemming moet volgen.

Mijns inziens was de uitleg die de Voorzitter van de Vlaamse Executieve heeft gegeven afdoende. Dat is de reden waarom ik een gewone motie heb neergelegd.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, hierop moet ik inhaken want wanneer u zo dadelijk het incident voor gesloten verklaart kunnen wij bij de stemming ter zake geen debat meer voeren. Wanneer echter collega Verhaegen onze tekst zo vanzelfsprekend vindt, dan belet niets hem om dit „vanzelfsprekende” hier te bevestigen.

De stemming van onze motie zal de Executieve sterken. Zij moet zelf uitmaken of zij de inhoud in de voorbije maanden inderdaad heeft waar gemaakt, of zij de volheid van de bevoegdheden van de Executieve inderdaad heeft benut en uitgeoefend, en of dat voor de toekomst eveneens zal gelden.

Ik zou durven suggereren - wij doen het in de politiek zo dikwijls - dat wij het vanzelfsprekende onder elkaar bevestigen.

De heer G. Verhaegen : Dat is een goed standpunt ; het is ook het mijne.

De Voorzitter : Ik heb twee moties ontvangen waarvan ik voorlezing heb gegeven.

Overeenkomstig artikel 5 1, punt 7 van ons reglement zal de Raad zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik het debat gesloten.

Voorzitter

REGELING VAN DE WERKZAAM-
HEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan
het einde gekomen van onze werk-
zaamheden voor vandaag.

Wij komen morgen om 10.30 opnieuw
bijeen om de op de agenda aangekon-
digde interpellaties te horen.

Is de Raad het daarmee eens ? (*In-
stemming*)

Dan is aldus besloten.

De vergadering is gesloten.

- **De vergadering wordt gesloten om
18.05 uur.**
